

IMMACULATA

2/2000

Č.48

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2000

- Březen** - Abychom spolu s Mariiným snoubencem sv. Josefem důsledně kráčeli k Božímu království.
- Duben** - Aby se velikonoční doba stala začátkem opravdového obrácení, a tak aby se uskutečnila naše touha po svobodě Božích dětí.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Maria!

Milí čtenáři!

Jedním ze znamení Velkého jubilea roku 2000 je pouť.

Celý náš pozemský život je jedním velkým putováním. Bible nám říká, že zde nemáme stálé obydlí, ale čekáme a hledáme jiné. Životem putujeme na místo, o kterém nás Ježíš ujišťuje, že „v domu mého Otce je mnoho příbytků“. Ovšem tato cesta vede skrze sebezápor a pokorné nesení kříže za Kristem. Jubilejní rok je dobrou příležitostí k tomu, abychom se obrazně na chvíli zastavili, vzali do ruky buzolu a mapu a provedli kontrolu směru našeho životního putování. Měl by to být takový impuls k opětnému duchovnímu zhodnocení našeho života.

V návaznosti na to, co jsem napsal v minulém čísle, bych Vás všechny a především členy M.I. chtěl vyzvat k poutím k Panně Marii Bolestné na Cvilín, kde je možné každodenně, po celý Jubilejní rok, získat plnomocné odpustky. K dispozici je také skromný poutní dům, kde se mohou konat víkendové rekolekce nebo i delší duchovní obnovy v omezeném počtu účastníků do 20 osob. V průběhu následujících dvou měsíců jsme pro Vás připravili tři termíny krátkých rekolekcí (31. 3 - 2. 4.; 4. 5. - 8. 5.; 9. 6. - 11. 6.). Máte-li zájem blíže se seznámit se spiritualitou sv. Maximiliána a zúčastnit se rekolekcí nebo vykonat pouť na Cvilín, ohlaste se telefonicky (0652/ 711799, mobil: 0603801773), abychom upřesnili další podrobnosti Vašeho pobytu. Mohla by to být také dobrá příležitost k prohloubení osobních kontaktů, abychom ze vzájemných vztahů mohli čerpat inspiraci a sílu na naší životní pouti do nebeského království.

V druhé polovině roku by už měl být k dispozici také rekolekční dům, který bude poskytovat větší možnosti a lepší podmínky ubytování. Byl bych rád, kdyby Vám toto naše poutní místo poskytovalo duchovní občerstvení a stalo se symbolem společenství s Bohem a s Marií v Církvi.

Pax et bonum per Immaculatam!

a. Josef

Stabat Mater Dolorosa

Stála matka uplakaná
pod křížem jak bolest samá,
v hořkých vzlycích pro Syna.

Její srdce Bohu dané,
truchlici a zbědované
sedmerý meč protíná.

Žaluplná, zarmoucená
nebem pozeňnaná žena,
matka Boží, prostá vin.

Hlavu sklání do svých dlani,
pohled na kříž vždy jí rani,
trpi na něm její Syn.

Matko Boží, Matko naše,
kdo nad tebou nezapláče,
když tě vidí v mukách stát.

Vidět Ukřižovaného,
tebe v slzách vedle něho,
nutí duši zaplakat.

Naše vina tvého Syna
týrá tobě před očima,
vidíš Krista v krvi ran.

Vidíš jeho teskné rány,
úzkost jeho umírání,
smrt, v níž zůstal strašně sám.

Matko Boží, lásku dej mi,
kež je tvůj a můj žal stejný,
kež už sama netruchlíš.

Dej, ať patřím Kristu Bohu,
den ze dne ať více mohu
hořet láskou, být mu bliž.

Maria, do srdce mého
vtiskni rány Syna svého,
jeho kříž kež je i můj.

On mé viny smýval svými
krvavými zraněními,
tento trest nám rozděluj.

S tebou pláči, slza smáčí
oči, jimiž nevypláčí
soucit s tebou, ženo žen.

Veď mě pod kříž svého Syna,
jenž svou náruč rozepíná,
s tebou stát chci pod křížem.

Panno panen, plná jasu,
nežij sama trpkost času,
přijmi, prosím, lásku mou.

Maria má, kež ty sama
dáš mi nést smrt Krista Pána,
přijmout ránu za ranou.

Kež mě jeho rány zrani
a kež opojení dá mi
jeho kříž a jeho krev.

Až před Božím soudem stanu,
přijď mi, Panno, na ochranu,
vzdal ode mne Boží hněv.

Kež jsem křížem, smrti Páně
chráněn v lásce svrchované,
milost buď mou záchranou.

Tělo zemře. Ty však, Panno,
dej, ať je mi nebe přáno,
kež Bůh přijme duši mou.

Amen

dílo připisované Jacoponemu da Todi

Ze života sv. Františka z Assisi

foto: bB

(Pokračování)

Obnova Božích domů (1207 - 1208)

Počátkem jara roku 1207 se František rozhodl, že opraví kostel sv. Damiána. Odebral se tedy ke knězi Don Pietrovi, jemuž se svěčil se svým úmyslem, a poprosil ho, aby mu opatřil dovolení od otců Benediktinů k tomuto dílu. Chudičký a starý kněz nejvil nyní velkou ochotu vyplnit jeho přání. Dokonce jej počal zrazovat od jeho úmyslu a přesvědčoval ho, že od lidí nezíská částku peněz potřebnou alespoň k povrchní opravě sv. Damiána. Don Pietro sice obdivoval Františkovu horlivost a obětavost, ale přece jen se obával začínat s holýma rukama tak nákladné dílo. Když ho však František uklidnil tím, že mu určitě jak assiský biskup, tak i otcové Benediktini přispějí na opravu, kterou hodlá provést s pomocí Boží a podporou věřících lidí, Don Pietro souhlasil s opravou a přislíbil Františkovu svou pomoc. Požádal ho jen, aby si sám vyprosil dovolení od biskupa i od majitelů sv. Damiána, otců svatého Benedikta na hoře Subasio.

Plný radosti spěchal František bez meškání k biskupu Quidonovi a prosil jej o písemné povolení ke sbírání příspěvků na opravu sv. Damiána. Horlivý biskup s jeho úmyslem zcela souhlasil a bez otálení mu vyhotovil žádané dovolení, v němž doporučoval všem svým poddaným, aby jej všemožně podporovali v provedení tak bohumilého díla. Sám mu slíbil, že ho bude podporovat jak hmotně, tak i dobrou radou, kdykoli to bude potřebovat. Také otcové sv. Benedikta v opatství na hoře Subasio souhlasili s jeho předsevzetím a darovali mu značný peněžní obnos na začátek jeho oprav.

Když tedy František zjistil, že mu nic nestojí v cestě, chopil se horlivě díla. Odebral se nejprve do svého rodného města, kde počal dům od domu sbírat příspěvky. Někde mu dali dosti značnou peněžitou almužnu, jinde mu přislíbili dodat písek, vápno anebo jiné stavební materiály. Na jiném místě jej přijali uštěpačně a s posměchem jako nějakého blázna. V mnohých domech sklídl místo almužny jen nadávky a potupu. František to přijímal s pokorou a bez hněvu, protože to všechno považoval za prospěšné. Dary přijímal k obnově sv. Damiána a nadávky a příkoří k obohacení své vlastní duše mnohými zásluhami. Nezajímal se také o to, co si o něm myslí lidé. Záleželo mu pouze na tom, aby se líbil Bohu.

Denně přicházel František z Rivortorto, kde dosud bydlel v opuštěné chatrči malomocných, do Assisi nebo okolních vesnic a sbíral zde bez bázně prostředky potřebné k opravě sv. Damiána. Lidé jej často viděli na náměstí nebo na ulicích jak hlasitě zpěvoval Bohu chvály a zbožné písně. Když se kolem něho shromáždil veliký dav lidí, počal volat: „Kdo mi dá jeden kámen k opravě kostelíka sv. Damiána, bude jednou odměněn, kdo mi dá dva kameny, bude dvojnásob odměněn, kdo mi dá tři, trojnásobně odměněn za to odměnu.“ Tak a podobně mluvil ke shromážděným, zcela prostince a důvěrně bez používání vybraných a strojných slov. Obvykle mu mnozí lidé dávali nové a nové dary, takže po několika týdnech mohl bez bázně začít s opravou kostela.

Odebral se znovu k otcům Benediktinům a poprosil je, aby mu někdo z nich pomohl s opravou chrámu, protože sám v tom neměl žádné zkušenosti. Ihned mu byl přidělen jeden z bratří, který najal několik zručných dělníků, a hned se pustili do díla. František, ačkoliv se nevyznal v podobných pracích, nechtěl zůstat nečinný, a tak pomáhal, jak mohl. Konal ty nejobyčejnější práce nádenické. Dodával dělníkům zdivo a maltu. Pracoval a namáhal se tak, že jeho slabé tělo oslabené posty a umrtvováním, se pod tíží nákladu až prohýbalo.

Kněz Don Pietro, když viděl, jak František horlivě pracuje, pečoval o jeho výživu. Ačkoli sám byl chudý a neměl nazbyt, přece se mu vždy postaral o nasycení. Také o ostatní jeho potřeby se svědomitě staral. František to ze začátku přijímal s vděčností, ale zanedlouho počal smýšlet jinak: „Myslíš, Františku, že všude najdeš tak hodného kněze, jenž by se staral o tvé potřeby? To není život, který sis chtěl zvolit. Proto raději jdi, když budeš něco potřebovat, a vyžebrej si to u dobrých lidí. Tak máš žít z lásky k Tomu, který se narodil jako chudý, chudě žil, byl přibit na kříž nahý a po smrti byl položen do cizího hrobu.“

Následujícího dne tedy šel po skončení práce do Assisi vyžebrot si něco k jídlu. Ačkoliv byl unaven, přece jen chodil s hliněným hrnečkem dům od domu, až nashromáždil tolik, kolik potřeboval k svému nasycení. Pak usedl do výklenku nějakého domu a začal svou skrovnou hostinu. Nejprve si prohlížel, čeho se mu od dobrých lidí dostalo. Byla to směsice různých zbytků, takže při pohledu na to pocítil odpor a ošklivost. Nemohl se ani dívat na to, čím měl nasytit svůj žaludek. Nakonec zvítězil sám nad sebou. Vzpomněl si na svého Spasitele, jak byl napájen od nepřátel octem a žlučí, mužně přemohl svůj odpor a počal jíst.

Lidé, kteří kolem procházeli, když viděli čím se sytí syn bohatého Petra Bernardone, jenž býval kdysi labužníkem, nechápavě vrtěli nad jeho chováním hlavou. František se na lidi neohlížel a pokračoval v hostině, kterou mu připravil Bůh rukama věřících lidí. Zdálo se mu, že nikdy mu tak nechutnalo jako tentokrát. Když jídlo spořádal, uhasil svou žízeň vodou z nedaleké studny a pak

klekl na zem a začal děkovat Bohu, Otcí chudých, že se o něj tak postaral. Poté spěchal k sv. Damiánu ke knězi Don Pietrovi, jemuž s radostí oznámil, že se ode dneška nemusí o něj starat, protože našel jiného výborného hostitele, jenž dovede připravovat lepší a chutnější pokrmy než on. Hodnému knězi se zalily oči slzami, protože pochopil Františka a uhodl, jakým způsobem se nasytil a kdo je tím výborným hostitelem.

Takto míjel den za dnem. Františkův způsob života velice zarmucoval Petra Bernardone, který stejně jako assisí občané neporozuměl tajuplnému hlasu milosti a svatě poštelosti kříže. Proto vždy, když se znenadání setkal s Františkem na ulici, s hněvem se od něho odvracel a nejednou mu i zlořečil a proklínal jej.

František se neobával, že by mu mohly otcovy kletby uškodit, přece jen ho velmi bolelo nelaskavé a tvrdé otcovo jednání. Dlouho přemýšlel o tom, jak by mohl ty kletby a zlořečení od sebe

odvrátit, až konečně přišel na důmyslný prostředek. Poprosil totiž jednoho staříckého žebráka, aby s ním chodil sbírat almužnu. Řekl mu: „Pojď, budeš se mnou chodit. Rozdělím se s tebou vždy o všechno, co dostanu. Za to však ty, když zpozoruješ, že mi můj otec zlořečí nebo mě proklíná, budeš mi žehnat. Já ti vždy řeknu: Otče požehnej mi a ty mi pak udělíš své požehnání místo mého otce tělesného, který mě proklíná.“ Žebrák, který se jmenoval Albert, s nabídkou souhlasil. Oblíbil si Františka tak, že se brzo stali důvěrnými přáteli. Každý den s ním chodil žebrat buď do Assisi nebo okolí. Vždy, kdykoli potkali Petra Bernardone a ten opět začal proklínat svého syna, Albert Františkovi žehnal. Při jednom takovém setkání, řekl František svému otci: „Myslíš snad, že Bůh mi nemůže dát za tebe, který mě proklínáš, jiného otce, jenž mi žehná?“

Přestože František značně pokročil v sebezápou, přece jen stále nebyl pánem své lidské přirozenosti. Velmi se totiž rděl studem, když se setkal s někým ze svých příbuzných nebo známých. Netrvalo to však nikdy dlouho, protože hned nato si František dělal trpké výčitky za svou bojácnost, jako by se tím dopustil nějakého zločinu. Aby svou chybu napravil, pokoroval se pak o to více a tím pokorněji prosil o almužnu.

Jednou, když zpozoroval, že dochází olej v lampě před obrazem Ukřížovaného u sv. Damiána, šel žebrat o nový. Vešel do domu jednoho ze svých příbuzných s nadějí, že dostane to, co potřebuje. Velice se však zarazil, když otevřel dveře pokoje a spatřil, jak je zde shromážděno skoro celé

jeho příbuzenstvo. Studem zardělý ustoupil zpět do síně. Jakmile se dveře za ním zavřely, začal si vyčítat svou zbabělost. Aby napravil svou chybu, vstoupil znovu do světnice a přede všemi svými příbuznými vyznal, čím se právě provinil, a poprosil o nějakou almužnu na zakoupení oleje do kostela sv. Damiána.

Koncem jara byla již oprava sv. Damiána téměř ukončena. Zbývalo jen kostel uvnitř upravit a vyzdobit. I toho se ujal František, a to tím ochotněji, že nyní přicházela podpora ze všech stran. František totiž sám vybízel každého, aby nepatrným darem přispěl na výzdobu Božího chrámu. Nejednou, když pomáhal dělníkům při práci, volal na kolemjdoucí: „Pojďte a pomozte stavět kostelíček sv. Damiána. Vězte, že tento chrám bude jednou útlukem chudých paní, jejichž bohabojný život a dobrá pověst budou velebit našeho Otce, jenž je v nebesích.“ Že toto prorocství pronesl z vnuknutí Ducha Svatého se ukázalo o pět let později, roku 1212, když se kostel stal útlukem sv. Kláry a jejích sester.

Opravená svatyně pohlížela nyní mnohem vlídněji a útulněji na každého kolemjdoucího. Zbožní lidé chválili za toto dílo obětavého mládence, kdežto posměváčkové byli nuceni umlknout při pohledu na dílo, které František vykonal. Staříčkový Don Pietro slzel radostí, když sám biskup assiský Quido znovu vysvětil celý kostel a sloužil v něm nejsvětější obětí. Srdečné jeho objetí a otcovské políbení byly odměnou, již se Františkovi dostalo.

Podle knihy Svatý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

MARIA V DĚJINÁCH SPÁSY

(úryvek katecheze Sv. otce Jana Pavla II. při generální audienci dne 12. ledna t.r.)

Na závěr cyklu katechezí věnovaných Bohu Otci chceme dnes zdůraznit roli Marie na naší cestě k Otci. On sám chtěl, aby Maria byla přítomna v dějinách spásy. Když rozhodl poslat na svět svého Syna, chtěl, aby On přišel k nám tak, že se narodil z ženy (srv. Gal 4,4). Tímto způsobem chtěl, aby tato žena, která jako první přijme Jeho Syna, předala Ho celému lidstvu. Maria se takto nachází na cestě, která vede od Otce k lidem, jako matka, která dává Syna - Spasitele všem. Zároveň se nachází na cestě, kterou mají projít lidé, aby došli k Otci skrze Krista v Duchu Svatém (srv. Ef 2,18).

spojení věřících s Kristem, nýbrž spíše je podporuje (LG,60). Maria také byla vykoupena Kristem, je dokonce první z vykoupených, neboť za milost, jež jí byla Bohem Otcem na začátku její existence udělena, vděčí *zásluhám Krista, Spasitele lidského rodu*, jak říká bula *Ineffabilis Deus* Pia IX. (DS, 2803). Celé Mariino spolupůsobení ve spásě závisí na Kristově prostřednictví, které, jak to dále upřesňuje koncil, *nevylučuje, nýbrž vyvolává rozličnou spolupráci tvorů vyplývající z účasti na jediném zdroji* (LG, 62). Mariino prostřednictví, zkoumané v této perspektivě, se nám jeví jako vyšší plod Kristova prostřednictví a podstatně je k Němu nasměrované, aby se naše setkání s Ním stalo více důvěrné a prohloubené: *Církev neváhá vyznávat takovou podřízenou Mariinu úlohu, stále ji prožívá a klade ji věřícím na srdce, aby pod její mateřskou ochranou vroucněji přilnuli ke svému Prostředníku a Spasiteli* (LG,62). Maria ve skutečnosti nechce obracet pozornost na svou osobu. Na zemi žila s očima zahleděnými na Ježíše a na nebeského Otce. Její nejhlubší touhou bylo, obrácení očí všech tímž směrem. Chce upevňovat pohled víry a naděje ve Spasitele seslaného nám Otcem. Byla vzorem pohledu víry a naděje především tehdy, když uprostřed bouře Synových muk zachovala v srdci úplnou víru v Něho a v Otce. Zatímco učeďníci otřesení událostmi, byli ve své víře hluboko otřeseni, Maria, i když velice zasažena bolestí, zůstává úplně jistá, že se splní Ježíšova předpověď: *Syn člověka... třetí den bude vzkříšen* (Mt 17,22-23). Tato jistota ji neopustí ani tehdy, když vezme do své náruče tělo ukřižovaného Syna, zbavené života.

Maria tímto pohledem víry a naděje povzbuzuje Církev a věřící k věrnému plnění Otcovy vůle, kterou nám ukazuje skrze Krista. Její slova, řečená služebníkům v souvislosti se zázrakem v Káně Galilejské, zní v každém křesťanském pokolení: *Udělejte všechno, co vám řekne* (Jan 2,5).

překlad z „Žródlo“ 4/2000 - bB

Abychom pochopili Mariinu přítomnost na cestě k Otcí, musíme spolu se všemi církvemi uznat, že Kristus je *cesta, pravda a život* (Jan 14,6) a jediným Prostředníkem mezi Bohem a lidmi (srv. 1 Tim 2,5). Maria je zapojena do jediného prostřednictví Kristova a je úplně v Jeho službách. Takže, jak to zdůraznil koncil v *Lumen Gentium*: *Mariina mateřská úloha vůči lidem nikterak nezastiňuje ani nezmenšuje toto jediné prostřednictví Kristovo, nýbrž ukazuje Jeho sílu* (60). Jsme dalecí toho, abychom hlásali Mariinu roli v životě Církev mimo Kristovo prostřednictví nebo vedle Něho, jako kdyby se jednalo o prostřednictví souběžné nebo konkurenční. Jak jsem to zřetelně řekl v encyklice *Redemptoris Mater*, *Mariino mateřství je prostřednictvím v Kristu* (38). Koncil vysvětluje: *Celý spasitelný vliv blahoslavené Panny neplyne totiž z nějaké nutnosti, nýbrž jediné z Božího svobodného rozhodnutí a z nadbytku Kristových zásluh, opírá se o Jeho prostřednictví, na Něm naprosto závisí a z Něho čerpá svou sílu. Nijak však nepřekáží přímému*

V Jubilejním roce vstupujeme do prostoru svobody. V učení Pána Ježíše, jak nám to ukazují synoptická evangelia, se tento prostor nazývá Boží království. V evangeliu sv. Jana ho Kristus nazývá životem. Je to plnost života, život věčný.

Plnost života v Božím království budeme moci získat až po smrti. Tehdy naše svoboda bude opravdová. Nic ji už neohrozí, nic nebude ohrožovat náš život ani naši účast ve společenství Božího království. Ziskávání oné svobody a plnosti života v Božím království se však začíná již zde na zemi. A i zde by měl začít náš svobodný život. Ale plnost života nemůžeme získat vlastními silami, protože svoboda člověka žijícího na zemi je spoutaná zlem. Obrazně nám to ukazují Ježíšovy zázraky.

Připomeňme si první zázrak, o kterém čteme v evangeliu sv. Marka a sv. Lukáše. Osvobodil posedlého. Na Ježíšova slova „*nečistý duch... z něho vyšel*“ (srv. Mk 1,24-26). Tento zřejmý zázrak má také symbolický význam. Od okamžiku Ježíšova příchodu na svět, od chvíle, kdy „*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*“ (Jan 1,14), už člověk nezůstává sám proti moci zla. Kristus má moc nad pokušelem, nad tím, kdo „*je vrahem od počátku*“, nad „*otcem lži*“ (srv. Jan 8,44), který stále falšuje obraz lidské svobody, svádí člověka, uvádí ho do stavu otroctví.

Ježíšovo evangelium o svobodě není pouhé poučování, jako krásná slova lidských učitelů, třeba i takových jako byl Jan Křtitel nebo proroci. Jistě, Ježíš přináší poučení, jak je možné dobře žít, jak získat věčný život, ale On především má moc osvobodit člověka od zla. „*Co je to?*“ ptali se ti, kdo viděli zázrak, „*nové učení - a s takovou mocí! I nečistým duchům poručí a poslouchají ho!*“ (Mk 1,27). Kdo přijímá Ježíšovo učení a přilne k Jeho osobě, ten může dosáhnout vysvobození z otroctví satana.

Dalším zázrakem, o kterém čteme v evangeliu (Mk 2,1-12; srv. Mt 9,2-7; Lk 5,18-25), je uzdravení ochrnutého. I zde nacházíme symbolický význam. Ochrnulý se nemůže pohybovat. Ježíš mu říká: „*Synu, odpouštějí se ti hříchy*“ (Mk 2,5). Všichni tehdejší svědkové se divili těmto slovům, z trochu jiných důvodů se jim divíme i my, neboť přece víme, že nemoc nemá vždy zdroj ve hříchu. Onen nemocný byl však přesvědčen, že pramenem jeho nemoci je nějaký hřích, a svazující ho ochrnutí je jeho důsledkem. Ježíš učil, že „*každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu*“ (Jan 8,34). Hřích, když se zabydlí v lidském životě, způsobuje, že člověk ztrácí svobodu, je jako onen ochrnulý z evangelia, který ztratil svobodu ovládnutí svého těla. Takže nepřinese valný užitek to, když odstra-

níme pouze projevy zla, důsledky nesvobody. Je třeba odstranit samotný zdroj zla.

Ježíš viděl jejich víru (srv. Mk 2,5). Věděl, že nemocný člověk touží začít nový život, proto mu říká, že mu odpouští hříchy, a dovoluje mu tím začít onen nový život. O postoji lidí, kteří toužili po osvobození z hříchu, čteme již v samotném úvodu evangelia. Jan Křtitel šel a po vzoru proroka Izaiáše vytýkal lidem hříchy. Oni přijímali křest pokání, který byl projevem jejich obrácení, jejich rozhodnutí změnit svůj život, projevem touhy po očištění se z hříchu. Navzdory jejich nejlepší vůli ti, co přijímali Janův křest, v boji se zlem stále zůstávali osamoceni. Protože teprve „*Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy*“ (Mk 2,10).

Po obdržení odpuštění hříchů od Božího Syna, lidé měnili svůj život. Pamatuje se si také ženu z evangelia podle sv. Lukáše, která ani neměla odvahy prosit o odpuštění, ale velmi po něm toužila. Tím, že projevovala Ježíši úctu, vděčnost a lásku, vyjadřovala touhu změnit svůj život, a uslyšela to, co si tak velmi přála slyšet: „*Jsou ti odpuštěny hříchy. Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji.*“ (Lk 7,48.50).

Pán Ježíš nemluví o samotném hříchu příliš často, jako by nechtěl pranýřovat lidi, kteří upadli do jeho osidel. Naproti tomu hlásá evangelium života, hlásá pravdu o lidské situaci, pravdu, jež člověka vysvobozuje, ale která rovněž mluví o nutnosti odpuštění hříchů. Nepočtené zmínky o hříchu však poukazují na to, že osvobození od něho je nejvyšším bodem programu Ježíšova spásitelného díla. Jeho krev byla „*prolita na odpuštění hříchů*“ (srv. Mt 26,28). „*V Jeho jménu bude hlášáno pokání, aby všem národům byly odpuštěny hříchy*“ (srv. Lk 24,47). Proto nám také nařizuje modlit se k Otci: „*A odpust nám naše viny.*“

Pozemské dějiny Ježíšova života uzavírá scéna odpuštění hříchů „dobrému lotru“, jenž v okamžiku smrti uslyšel slova, která by si v podobném okamžiku přál uslyšet každý z nás: „*Dnes budeš se mnou v ráji*“, ale který dříve vyznal svůj hřích: „*My... dostáváme..., jak si zasloužíme, za to, co jsme spáchali. Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království*“ (Lk 23,43.41-42).

A kdo může dojít odpuštění hříchů? Každý, kdo uvěří v Ježíše a touží po odpuštění. „*Neboť tak Bůh*

miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Odpuštění může dojít každý, kdo uvěří, že Kristus má moc odpouštět viny. Každý, kdo věří, že v Jeho jménu to mohou uskutečňovat také jím vybraní lidé, kterým On tuto moc udělil: „*Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou*“ (Jan 20,22-23).

Odpuštění pramení z Boží dobroty. Bůh chce všechny lidi obdarovat „*účastí na svobodě ve slávě Božích dětí*“ (srv. Řím 8,21). Očekává však od nás postoj, který toto odpuštění umožňuje. Sem patří přiznání si svého hříchu před sebou samým, uznání své závislosti na zlu, uvědomění si ztráty svobody a práva na život věčný. Dále sem patří touha po osvobození od hříchu a touha po získání odpuštění. A k úplnému obrazu tohoto postoje patří také naše snaha odpustit druhým lidem, jak o to prosíme v modlitbě, kterou nás naučil Ježíš: „*A odpust nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.*“ On nás varuje: „*Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky*“ (Mt 6,12.14-16).

Podstata naší účasti na Velkém jubileu je ve vstoupení do prostoru svobody, a proto musí být spojena s touhou osvobození se od hříchu. Proto v tomto Jubilejním roce by měli všichni a zvláště ti z nás, kteří se rozhodli z jakýchkoliv důvodů setrávat v závislosti na hříchu, směřovat ke smíření se sebou samým, s Bohem a s bližními. Smíření se sebou samým je v tom, že si uvědomíme ztrátu svobody, přiznáme si svůj hřích. Smíření s Bohem je zase v tom, že hledáme Boží odpuštění ve svátosti smíření a pokání. Svatý otec velmi vybízí k přijetí daru odpuštění hříchů a všichni, kterým záleží na obnově křesťanského života v Jubilejním roce, se snaží věřícím zajistit možnost přistoupení ke svátosti pokání. Touha po odpuštění hříchů Bohem by nás měla také vést k našemu smíření s lidmi. Bez smíření a odpuštění zla naším bližním, nedosáhneme svobody, nebudeme moci získat smíření s Bohem a ani nebudeme moci přijmout jakoukoli milost nebo odpustek spojený s Jubilejním rokem.

o. Paulin Sotowski, OFMConv

Odkud se vzala svatá zpověď?

V průběhu mé kněžské služby jsem se nejednou setkal s tím, že někdo tvrdil, že zpověď vymysleli kněží. Dnes, když máme častější možnost diskutovat s křesťany z jiných denominací a číst jejich duchovní literaturu, znovu se ozývá problém: Odkud se vzala svatá zpověď? Kdy se člověk zpo-vidal poprvé? Nevím, zda bude někdy někdo schopen na tuto otázku odpovědět.

Ve starozákonní době slavili Izraelité velký Den smíření (iom hakkipurim). Tento svátek může být pro nás stopou v pradějinách svátosti smíření. Podrobný opis liturgické slavnosti Dne smíření nacházíme v třetí knize Mojžíšově, nazývané Levitikus (16,3-34; 23,26-32) a ve čtvrté knize Mojžíšově nazývané Numeri (29,7-11).

Den smíření Izraelité slavili jednou do roka, a to v desátý den sedmého měsíce tišrí. V ten den měl každý Izraelita povinnost zúčastnit se liturgické slavnosti v chrámu. Obřady se začaly tím, že velekněz se vykoupal, oblékl se do bílého lněného roucha, vešel na chrámové nádvoří a při vchodu do svatyně vložil ruce na ročního býčka, určeného k oběti za hříchy svoje i ostatních kněží. Potom přivedli dva kozly a beránka, určeného k zápalné oběti za lid. Jednoho kozla vylosovali k oběti pro Pána a druhého pro Azázela. Velekněz zabil býčka i kozla, určené k oběti pro Boha a jejich krví pokropil Archu úmluvy. Na kozla, který zůstal na živu a byl vylosovaný pro Azázela, velekněz vkládal ruce a vyznával všechny hříchy synů Izraele. Potom kozla vyhnali do pouště, kde jistě zahynul nebo ho roztrhala divá zvěř. Na závěr vykonali za městem zápalnou oběť býčka za velekněze a ostatní kněze, a oběť kozla za všech lid. Den smíření se od ostatních svátků lišil právě tímto kajícím charakterem. Ten den musel každý Izraelita už od předcházejícího večera zachovávat přísný půst, jehož porušení se trestalo podobně jako porušení svátečního klidu v sobotu. Půst však nebyl podstatou očištění. Podstatou očištění byla krev obětovaných zvířat, která získala moc očišťovat

lid od hříchů tím, že jí pokropili Archu úmluvy ve velesvatyni.

Toto všechno představovalo předobraz oběti, kterou měl přinést pravý Velekněz - Ježíš Kristus, který vlastní krví očistí svůj lid od hříchů.

Ježíš Kristus začíná hlásání radostné zvěsti slovy: „Naplnil se čas, přiblížilo se Boží království,“ a vyslovením požadavku „čňte pokání a věrte evangeliu“ (Mk 1,15). Existuje tedy velmi úzký vztah mezi příchodem Božího království a výzvou k pokání. Do Božího království totiž člověka přivádí jen jeho vnitřní proměna. Člověk naplněný Kristovou láskou začíná úplně jinak smýšlet, plánovat a žít. S příchodem Božího Syna na svět je spojený příslib odpuštění všech hříchů: „Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i všechna možná rouhání“ (Mk 3,28).

Avšak Kristus nejen slíbil odpuštění, ale i odpoštěl hříchy, a moc odpoštět hříchy předal své Církvi slovy: „Co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvázete na zemi, bude rozvázáno na nebi“ (Mt 18,18). Podobně znějí slova: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20,22-23). Tímto se hlásání pokání, jako cesty k odpuštění hříchů, stalo základní úlohou apoštolského hlásání v Církvi všech dob.

Jaké byly začátky svátosti pokání v prvních stoletích křesťanství? Období po smrti apoštolů si někdy představujeme v „růzových barvách“. Už ve spisech z let 90-100 jsou zmínky o těžkých hříších mezi křesťany. Sv. Klement Římský, papež v letech 92-101, napsal dva listy věřícím v Korintu. V prvním povzbuzuje neklidné Korintany, aby hleděli na Kristovu krev, a tak poznali, jak je vzácná pro Boha Otce. „Tato krev, vylitá za naši spásu, dala milost obrácení celému světu. Tak se mají naučit, že ve všech pokoleních, dával Bůh možnost pokání těm, kteří se chtěli k Němu vrátit“ (7,4-5).

Ten stejný autor ve druhém listě hovoří: „Činme pokání, dokud žijeme na zemi. Jsme hlí-

nou v rukou hrncíře. Když hrncíř vymodeluje hrnec, a ten v jeho rukou ztratí svou podobu nebo se zlomí, hrncíř ho modeluje znovu, protože, když ho nechá vypálit v ohni, už ho nebude moci změnit. Tak i my, když jsme na tomto světě, z celého srdce číňme pokání za hříchy, které jsme spáchali v těle, abychom byli spaseni. Když odejdeme z tohoto světa, již nebudeme moci vyznat hříchy ani učinit za ně pokání“ (8,13).

A jakým způsobem se mohl hříšník smířit s Bohem? Především vnitřní proměnou. Kromě pokání bylo nutné i vyznat hříchy. Připomíná to i apoštol Jan: „Když však uznáváme, že se dopouštíme hříchů, On nám hříchy odpustí a očistí nás od všeho špatného, protože věrně plní co slíbil, a protože je spravedlivý“ (1 Jan 1,9). Pouhé vyznání hříchů nestačilo. Bylo potřebné vyznat hříchy i v liturgickém shromáždění.

Na smíření hříšníků měl účast představený společenství, tedy biskup, obklopený kněžmi. Kromě pokání, které bylo spojené s intervencí biskupa, se uplatňovaly i mimosvátné způsoby odpuštění hříchů, jako modlitba, půst a almužna.

Dílo Pastýř Hermův, jehož autorem je podle tradice bratr Pia I., papeže z let 140-155, hovoří, že možnost konat pokání za hříchy spáchané po křtu, mají všichni hříšníci jen jednu. Autor to ne-

odůvodňuje teologicky, ale jako pedagog. Chce uchránit křesťany před příliš velkou lhostejností při páchání hříchů v přesvědčení, že se jim znovu odpustí. Zde vidíme, že hříchem urážíme nejen Boha, ale i společenství věřících, proto, až po vykonání přiměřeného pokání, má hříšník možnost vrátit se do společenství.

Podobný postoj zaujal i křesťanský spisovatel Tertulián (zemřel kolem r. 220). Podle něho získali věřící Boží odpuštění poprvé při křtu a hříchem tento dar ztrácejí. Nové udělení milosti v pokání je ještě větším dobrodiním než to první při křtu. Opakované pokání je podle něho nesmyslné, neboť hříšník - recidivista, potvrzuje, že Boží milost dostává zbytečně a není disponován k získání odpuštění. Tertulián hovoří, že pokání musí být vyjádřené i slovy a potvrzené skutkem, jakým je přiznání se k provinění.

„Konkrétní způsob, jakým Církev vykonávala tuto moc přijatou od Pána (svátost smíření), prodělal během staletí mnoho změn. Současná praxe předvídá možnost opakování, a tak otevírá cestu k pravidelnému přijímání této svátosti“ (srv. KKC 1447).

Páter ThDr. A. Filipek, SI.

překlad z Katolíckych novín 28.11.1999

Päť ciest pokánia podľa sv. Jána Chryzostoma

Prvá cesta pokánia je zahrnutie hriechov. „Najprv ty vyznaj svoje hriechy, aby si bol ospravedlnený.“ Preto aj prorok hovoril: „Povedal som si: Vyznám Pánovi svoju nepravosť. A ty si mi odpustil zlobu môjho srdca.“ Zavrhni teda aj ty, čo si spáchal, to Pánovi stačí na ospravedlnenie, lebo ak niekto zavrhuje, čo spáchal, ťažšie do toho upadne znova. Prebúdžaj vlastného žalobcu tam, pred Pánovým súdom.

Toto je teda jedna a najlepšia cesta pokánia. Je však aj druhá, nie menej dobrá, a spočíva v tom, že zabúdame na krivdy, ktoré nám spôsobili nepriatelia, ovládame hnev a odpúšťame hriechy spolusluhom. Takto sa nám odpúšťa aj to, čoho sme sa dopustili voči Pánovi. Vidíš, druhá aj uzmieruje za hriechy. Hovorí: „Lebo ak vy odpustíte svojim vinnikom, aj váš nebeský Otec odpustí vám.“

Chceš vedieť aj tretiu cestu pokánia? Vrúca a správna modlitba vyvierajúca z hĺbky srdca. Ak chceš poznať aj štvrtú, povieme ti, že je ňou almužna. Má v sebe veľkú a rozsiahlu moc. Ale aj vtedy, keď si človek počína skromne a je poníženy, ničí od koreňa svoje hriechy nie menej, ako tým všetkým, čo sme už povedali.

Potvrzuje to mýtnik, ktorý síce nemohol upozorniť na dobré skutky, ale namiesto všetkého ponúkol pokoru a zložil bremeno hriechov; a to je tá piata cesta.

Milan Hromník: Pokánie, Dobrá kniha, Trnava 1998 (úryvok)

Setkání

„Nechtěl byste přijít na setkání s otcem Petrákem?“ zeptala se mě jednou ráno sestra Kazimíra, která uklízela na chodbě u našich bohosloveckých pokojů. „Chodí tam už několik bohoslovců a otec Petrák mluví o Panně Marii a o svatém Maxmiliánovi.“

Nebylo to nějaké zvláštní pozvání, ale i když jsem se necítil přitahován k různým duchovním skupinám v semináři, to pozvání jsem přijal. Možná i proto, že jsem dosud nikam nechodil.

Sešli jsme se odpoledne ještě asi se třemi bohoslovci u jednoho domku, kde otec Petrák bydlel. Při vstupu do místnosti jsem uviděl staršího pána, který s obtížemi chodil a mluvil, ale z jeho řeči jsem vnímal jasnost myšlení a zvláštní sílu. Oslovil mě také velký obraz na stěně, představující Matku Boží při zjevení třem dětem ve Fatimě. Řečeno jednoduše, otec Petrák mě zaujal.

Vypravoval o svém nasazení v Německu během druhé světové války. Původně chtěl být filmovým režisérem. Měl schopnost „vidět situaci“.

V Německu zažil bombardování Dráždan. Viděl lidi zasažené ohněm, hledající pomoc v řece. Viděl to, co jak sám řekl, popisuje žalmista slovy: „I když padne po tvé pravici deset tisíc, k tobě se zlo nepřiblíží, neboť Hospodin je s tebou.“ A tehdy se rozhodl, že pokud vše přežije a vrátí se, musí o tom podat svědectví. Ovšem ne pomocí filmu, ale skrze službu kněze. Zažil v těch okamžicích hrůzy sílu Boží přítomnosti.

Později jsem pochopil, že o. Petrák je rytíř. Žil pro myšlenky svatého Maxmiliána a pro Neposkvřněnou. Také on se rozhodl získat celý svět pro Ježíše skrze Neposkvřněnou. Viděl jsem, že se nevzdával, i když byl mnohdy sám, nemocný, v podmínkách komunistického režimu.

Dnes, po deseti letech, vzpomínám na tu zvláštní atmosféru prvního setkání, která mě oslovila. Byla to přítomnost Božího Ducha přicházejícího prostřednictvím Neposkvřněné. Přítomnost, která se rodí z každodenního boje.

Chtl bych vyjádřit vděčnost Pánu Bohu za tohoto člověka - kněze - rytíře - apoštola. Vděčnost, která zavazuje.

P. Bonaventura

Dobrý boj bojoval, běh dokončil, víru zachoval

Dne 12. ledna 2000 zemřel na Moravci P. Josef Maria Petrák. Narodil se 7. ledna 1920 ve Valašském Meziříčí, v křesťanské rodině. Jeho otec byl hluboce věřící člověk, známý církevní malíř a restaurátor kostelů.

V mládí byl P. Josef pohledný muž, který se nestranil společnosti. Všem bývalo v jeho přítomnosti dobře. Radoval se z každého okamžiku života jako většina mladých lidí. Před druhou světovou válkou ukončil středoškolská studia a ekonomickou nástavbu. Po vypuknutí války byl totálně nasazen do jedné továrny v německých Drážďanech. Těsně před koncem války došlo k velkému náletu na Drážďany, jenž je téměř z 3/4 srovnal se zemí. On to osobně viděl a prožil. Jak později sám uvedl, zdálo se mu, že vidí skutečné peklo. Tam začalo klíčit semínko nového pohledu na svět a život. Když se po skončení války šťastně vrátil, byl to již jiný člověk. Zvážněl, začal se zajímat o duchovní věci a uvažoval, jak se zdokonalovat na této cestě. Pak v něm uzrálo rozhodnutí vstoupit do františkánského řádu. Po rozmluvě s představeným, P. Urbanem, mu bylo doporučeno, aby vystudoval teologickou fakultu v Praze a pak teprve vstoupil do řádu. Šel tedy studovat do Prahy. Když byl ve třetím ročníku, zapletl se do událostí kolem kard. Berana o Božím Těle v Praze. Dostal zprávu, aby se vyjádřil k vystoupení kard. Berana, v opačném případě bude muset počítat s přerušением studia na fakultě. Protože se vyjádřil, že s postupem kard. Berana souhlasí, musel fakultu opustit.

Odešel do civilního zaměstnání. Byl zaměstnán jako lesní dělník. Chodil do lesů kácet stromy. Výdělek nebyl velký, stačil tak na stravu. Zde prožil několik let.

Později pracoval jako ekonomický úředník na konzistoři v Litoměřicích, kde se setkal s kardinálem Trochou. Jelikož oba pocházeli z Valašska stali se přáteli. Po určitém čase ho kard. Trochta přemluvil, aby fakultu dokončil, a po jejím ukončení ho vysvětil na kněze. Protože měl vadu sluchu a nemohl dobře zpovídat, zůstal jako kaplan a ekonom na biskupství v Litoměřicích. Politická situace se zhoršovala a kard. Trochta po posledním výstupu s církevním tajemníkem umírá.

P. Josef se mezitím seznámil s polskými minority z Něpokalanova. Stal se členem třetího řádu sv. Františka. Stále častěji navštěvoval Něpokalanov i Čenstochovou. Velmi si oblíbil sv. Maxmiliána Kolbeho a po jeho vzoru zasvětil svůj život Neposkvrněné Panně, aby ho vedla bezpečnou cestou k Ježíši. Jako rytíř Neposkvrněné si přibral ke svému jménu jméno Maria. Od té doby začal horlivě šířit v našich zemích úctu k Neposkvrněné v duchu sv. Maxmiliána, zvláště mezi bohoslovci v litoměřickém semináři. Podílel se také na vzniku časopisu Immaculata a Rytířstva Neposkvrněné v naší republice. Po nějakém čase z Litoměřic odešel. Šel mezi penzionované, staré a postižené kněze do charitního domova na Moravci, odkud podporoval celé dílo Rytířstva Neposkvrněné svými modlitbami a obětmi. I když v posledních letech svého života byl postižen nemocí, jež ho upoutala na invalidní vozík, zůstal stále čilý a dokonce organizoval zájezdy do mariánských poutních míst v celé Evropě. Bylo mu to umožněno díky sestřám Rafaelkám a pracovníkům ústavu, kteří se vždy o něho i ostatní nemocné vzorně starali a věnovali všem maximální péči.

Na věčnost odešel pět dní po dosažení věku 80 let. Prožil život plný víry. Ti, kdo ho znali, budou na něho jistě rádi vzpomínat. Ať odpočívá ve svatém pokoji.

VELKÝ RYTÍŘ

foto: BS

jeho čilý duch je nucen pobývat jako vězeň v tomto nemocném strnulém těle. Prostě P. Josef kázal s takovým přesvědčením a horlivostí, jaké jsem dosud neviděl u žádného z mně známých kněží. Po mši jsme se blíže seznámili a on mi začal vyprávět o sv. Maxmiliánu Kolbem, jeho účtě k Neposkvrněné a o Niepokalanově. Svatého Maxmiliána jsem už znal sice dávno, ale dosud jsem si nikdy neuvědomil, jak horlivým byl apoštolem. A to bylo právě ono, co mě nejvíce zaujalo. Stále jsem totiž nebyl přesvědčen, zdali bych měl usilovat o to, abych se stal knězem. Nechtěl jsem být jen takovým knězem, který odslouží mši svatou a pak se už o nic víc nezajímá. Toužil jsem po tom, abych mohl získávat duše pro Ježíše. A zrovna takový ideál uskutečňoval sv. Maxmilián a nyní i P. Petrák, který byl také rytířem Neposkvrněné.

Po nějaké době jsem se i já zapsal do Rytířstva Neposkvrněné a spolu s P. Josefem a ještě dalším rytířem z východního Německa, Clemensem Maria Märzem, (který zemřel v roce 92 ve věku 48 let viz Immaculata č. 9), jsme jednou vyrazili do minoritského kláštera ve Schwarzenbergu, kde se konalo malé sympozium věnované sv. Maxmiliánovi. Cestou P. Petrák žertoval, že tři Marie jedou na výlet, jelikož i já jsem si při zasvěcení Neposkvrněné přibral její jméno. Ve Schwarzenbergu jsem se také seznámil s br. Ivo Maria Achtelikem, který znal sv. Maxmiliána osobně. Zde také jsem o vánocích roku 1991 dostal poprvé takové vnuknutí, že by se také u nás mělo vydávat něco na způsob Rytíře Neposkvrněné. Ihned jsem však tuto myšlenku zahnal, protože jsem si uvědomil, že je to zcela nereálné. Uvědomoval jsem si, že nejsem žádný velký spisovatel a navíc s vydáváním časopisu nemám ani ty nejmenší zkušenosti. Mezi tím ale P. Josef spolu s Clemensem vydali takový letáček o Rytířstvu, na kterém uvedli kromě jiných kontaktních adres také i tu moji. Když jsem to uviděl, zhrozil jsem se. Uvědomil jsem si, že když se tento letáček dostane mezi lidi, pak se může stát, že mi někdo napíše a bude mě žádat o to, abych ho přijal do Rytířstva Neposkvrněné. To ale zatím u nás nebylo registrováno a s Niepokalanovem

Pátera Josefa Petraka jsem poznal ještě v době, když jsem pracoval jako lékař v Karlově Studánce. Bylo to kolem roku

1989, kdy jsem se rozhodoval, jak uspořádat můj další život. Chtěl jsem totiž sloužit Pánu, ale nevěděl jsem, jakým způsobem bych to měl uskutečnit. Když jsem prožíval takové období nejistoty, zastavil jsem se v místním kostele a svěřil jsem svůj život Matce Boží. Prosil jsem Ji tehdy, aby s ním něco udělala tak, aby se to líbilo Ježíši. Asi za dva dny poté jsem znovu přišel do kostela. Tentokrát byla kostelní mříž otevřena a u dveří do zákristie jsem slyšel nějaké chřastění. Vešel jsem dovnitř a našel tam dva cizí muže, kteří se snažili dostat do zákristie. Na otázku, co tady dělají, mi odpověděli, že jsou kněžími a chtějí zde sloužit mši svatou. Pomohl jsem jim tedy otevřít zákristii a při mši jsem ministroval.

Jedním z těch kněží byl právě P. Petrák. Hned napoprvé mě zaujal svým kázáním. Bylo vidět, že je nemocen. Mimické svaly jeho obličejce byly ztuhlé stejně jako celá jeho postava. Zvláštní však bylo to, že během kázání jeho obličej zrudnul a jeho ústa pronášela mnohé myšlenky plné zápalu, takže bylo zřejmé, že

jsem neměl žádné bližší kontakty. Schoval jsem tedy všechny letáčky, které mi P. Josef dal, do toho nejspodnějšího šuplíku v mém psacím stole a trochu se uklidnil. Domníval jsem se, že se tím vše vyřešilo. Můj klid ale netrval dlouho. Po několika dnech jsem dostal první dopis, ve kterém mě jeden člověk z Prahy žádal, abych ho zapsal do Rytířstva. Měl jsem skutečně smíšené pocity. Jednak jsem byl trochu nazloben, ale zároveň jsem se těšil, že se také někdo další chce stát rytířem. Samozřejmě jsem tu jeho přihlášku poslal do Niepokalanova a hned jsem začal uvažovat, že kdyby ten letáček byl trochu vzhlednější, pak by se možná více lidí přihlásilo do Rytířstva Neposkvrněné. Začal jsem se zajímat o to, jak by se takový letáček dal vyrobit. Zatelefonoval jsem mému známému dr. Dobešovi, který měl nakladatelství, a ptal jsem se ho na cenu. On mě však pozval k sobě, abychom se domluvili osobně. Když jsem ho navštívil, zjistil jsem, že má vše připravené k vydávání časopisu. Blížilo se jaro roku 1992 a v květnu vyšlo první číslo Immaculaty.

Když to vše hodnotím zpětně, vidím, jak celé dílo vedla Neposkvrněná skrze o. Josefa, který se odevzdal do jejích rukou a stal se jejím nástrojem. Byly to jeho modlitby a oběti, které umožnily vznik tohoto díla. On také toto dílo podporoval svými modlitbami a trpělivým nesením svého kříže až do své smrti a jsem pevně přesvědčen, že i nadále je bude podporovat v nebi spolu se sv. Maximiliánem, Clemensem a ostatními rytíři Neposkvrněné naší nejdražší Maminky, která neustále usiluje o záchranu mnoha lidských duší a o růst tajemného těla jejího Syna tady na zemi. Děkuji Ti za to, Neposkvrněná Matko Boží, děkuji také Tobě, otče Josefe Maria.

bratr Bogdan Maria, minorita

Znamení nejsvětější

Posvátnou úctou zahrnovala Církev katolická znamení svatého kříže. Od onoho vyobrazení kříže prvých století, jak je nám zachováno ve vykopávkách v Pompejích, přes výměšný obraz druhého století z císařské důstojnické školy, na němž kamarádi jistého křesťanského mladíka znázornili posměšně ukřižovanou oslí hlavu s poznámkou, že jejich druh se klaní svému Bohu, přes pozdější stále četnější vyobrazování svatého kříže až do posledních dob, kdy si naši věžňové v německých káznících a koncentračních táborech vyráběli křížky z držátek kartáčku na zuby, připomínáme si tímto znamení největší lásku, jaké se kdy lidstvu dostalo, že totiž Bůh se stal člověkem, aby nás obětí na kříži učinil Božími dětmi a vrátil nás k důvěrnému přitulení se do otcovské náruče Boží.

Ne, kříž není jen znamení určitého vyznání, je a zůstane znamení, jež mluví za celé knihy. Mluví o hrůze viny, o ošklivosti viny, která si vyžádala takové oběti, o lásce, která nám všem

připomíná, že máme všichni jedno útočiště, útočiště, kde jsou doma všichni bez lásky a bez útulku. Kříž je znamení věčného spojení všech světových stran a všech lidí na nich žijících, znamení spojení všech ve svatém bratrství, které zavazuje všechny k podobné lásce, protože na něm visel ten, který daroval lásku, jež se dovedla obětovat až k smrti za bratry.

To vše si připomíná křesťan, když se zadívá na svatý kříž. Proto jej máme mít v příbytecích našich rodin a všude, kde jsou křesťané, aby tu stál před očima tento výchovný prostředek k velikému svatému společenství všech se všemi. Proč se vystěhoval kříž z našich rodin? Vystěhovala se s ním i síla k trpělivosti ve všech rodinných těžkostech, k přinášení všech obětí i těch nejzávažnějších. Vratme se ke kříži, ale ne jen ke znamení, nýbrž k jeho myšlence, k jeho síle, k lásce na něm spočívající.

P. Braitto

OMLUVA ZA JANA HUSA - MOC NEBO MÁLO?

Svatý otec Jan Pavel II. vyslovil 18. prosince, jak známo, omluvu Katolické církve za upálení Mistra Jana Husa. Zároveň řekl, že Církev může zařadit betlémského kazatele mezi reformátory.

Je to mnoho nebo málo? Masmédia tuto otázku stále ventilují. Prezident Havel, přítomný tou dobou ve Vatikánu, dal najevo své uspokojení. Opačně se ovšem chovali jiní politikové. V televizní Sedmičce na Nově pánové Žantovský a Zahradil to považovali za nedostačující, v podobném duchu se vyjadřovala i většina českého tisku, zejména čtenářské dopisy se rozhořčovaly nad tím, proč prý Katolická církev Husa nerehabilitovala, případně ho nezařadila mezi světce atd.

Základní otázka zní: Mohl jít papež dále než šel? Jan Hus byl upálen jako kacíř. Přiznejme objektivně, že tady Církev dlužila jeho obdivovatelům odsouzení tohoto aktu, neboť poprava člověka pro jeho přesvědčení, byť jakkoliv scestné, je a bude vždycky v rozporu s poselstvím Evangelia. Nelze alibisticky tvrdit, jak to činila apologetika minulého století, že Husovo upálení bylo světským trestem, s nímž Církev neměla nic společného. To neobstojí, neboť se nedá oddiskutovat, že církevní autority té doby včetně biskupů shromážděných na koncilu v Kostnici považovaly za samozřejmé, že zatvrzelý kacíř patří na hranici a nikam jinam.

Jan Pavel II. pocítil Husa titulem „reformátor“. To znamená, že Církev bere jeho snahy o zlepšení života tehdejšího kléru vážně a s úctou. Tato kladná stránka Husovy osobnosti ať je pobídkou k tomu, aby se jeho spisy studovaly a bylo k nim přístupováno se stejným respektem jako ke spisům Tertulliana, Origena, Klementa Alexandrijského aj., kteří sice v některých bodech své nauky hlásali povážlivé bludy, ale tam, kde zůstali pravověrnými, významně obohatili teologické myšlení. Je úkolem současných teologů, aby prověřili, jestli něco podobného lze říci i o Husovi. Nechci jim „fušovat do řemesla“, ale domnívám se, že leckterý by byl velice překvapen, až by zjistil, jak hluboce a vroucně ctil Mistr Jan Pannu Marii.

Co by se ale stalo, kdyby papež zašel ještě dále a Husa rehabilitoval, případně dokonce prohlásil

za blahoslaveného, jak mnozí Čechové včetně některých katolíků by si přáli? To by především znamenalo, že taková výpověď by nebyla už jenom o Husovi, ale o dalších vazbách, které se týkají pravdy a bludu a katolické identity. Kostnický koncil vytkl v Husových spisech 30 bludných vět. Dosud nikdo neprokázal, že se tento církevní sněm mýlil. Husovy teze o tom, že kněz ve stavu smrtelného hříchu neplatně uděluje svátosti, jsou tak jasné, že nepotřebují žádné obsáhlé argumentace k důkazu, že jsou v naprostém rozporu se zjevenou pravdou. Rehabilitace Husa v tomto případě by nebyla rehabilitací jeho osoby, ale rehabilitací bludů, které hlásal. Říci, že to, co bylo včera bludem, je dnes pravdou, znamená zřeknout se své katolické identity. Pravda je jenom jedna a určité konstatování je buď pravdou nebo bludem. Uznání Husových bludných tezí za pravdu (dle současné terminologie pluralismu za „jednu z mnoha pravd“) by znamenalo rezignovat na výlučnost zjevené pravdy, jak ji Církev po staletí traduje a přijmout scestné teze moderních teologů á la Küng, Drewermann aj., kteří neustále hovoří o „pluralistické“ církvi, v níž mohou existovat vedle sebe i navzájem si protiřečící názory a teorie a v níž neexistuje žádné závazné dogma.

Husova teologická rehabilitace ze strany Katolické církve, jak by si ji mnozí žurnalisté, politikové i teologové přáli, má také ještě jeden aspekt. Husova památka byla už od osvícenských dob zneužita k protikatolické agitaci. Hus se stal symbolem svobody svědomí proti katolické tyranii, která prý neustále vnucuje druhým svá dogmata a trestá každého, kdo jim odporuje. Upalování heretiků je už dobrých dvě stě let pokládáno za bytostnou součást katolické identity. Katolická církev je prostě nepřítelkyní svobody svědomí, čehož dokladem je upálení Mistra Jana Husa. Proto aby mohly být svoboda svědomí a všechny ostatní svobody legalizovány, bylo nejprve potřeba zavit Katolickou církev jejího vlivu a odsunout ji na okraj společnosti. Jen tak se mohla evropská civilizace vydat na cestu vytouženého pokroku. Takové názory jsou vlastní osvícenskému liberalismu, komunismu a dalším -ismům.

Rehabilitovat a případně blahoslavit Jana Husa by neslo s sebou ze strany Katolické církve přitakání k této filozofii dějin, která je hluboce nepravdivá. Popravy lidí pro jejich odlišné náboženské názory nejsou bytostnou součástí katolicismu. Dokladem je skutečnost, že Církev s touto praxí vyslovila souhlas až ve 13. století a do té doby ji odmítala. Spisy sv. Ambrože, sv. Martina z Toursu, sv. Jana Zlatoustého a ze středověku sv. Bernarda z Clairvaux to jednoznačně dokazují. Popravy za odlišné přesvědčení nepocházejí z katolického prostředí, byly praktikovány nejdříve v pohanské Římské říši, později donatistickými bludaři, ve středověku potom albígenskými heretiky. Tragédií Církve bylo, že se přizpůsobila těmto nekřesťanským postupům, že ustoupila od svých původních zásad, nikoli to, že se jich držela. Takový postoj zaujímá k temným stránkám církevní minulosti Jan Pavel II. Odpůrci Církve však chtějí slyšet něco zcela opačného: Katolická církev má násilnictví vůči nekatolíkům a odpadlíkům zakódováno ve svém organismu, proto nestačí omluva a odsouzení nekřesťanského jednání, ale je potřeba celková změna podstaty Církve. Její netolerance spojená s upalováním kacířů vyplývá údajně z jejího lpění na jediné pravdě, pravdě zjevené a konstatování, že všechno, co jí odporuje, je blud. Liberálové, komunisté a spolu s nimi i neomodernističtí teologové si představují omluvu Církve za středověké upalování tak, že se vzdá svého nároku na pravdu a akceptuje pluralistický synkretismus stylu New Age, v němž je Ježíš Kristus postaven na stejnou úroveň s Mohamedem, Buddhou, Konfuciem aj.

Papež říká: Hřích Církve v minulosti spočíval v tom, že se přizpůsobila nekřesťanské morálce jiných. Jeho kritikové oponují: Hřích Církve spočíval naopak v tom, že se nepřizpůsobila mimokřesťanským, osvícenským ideálům svobody svědomí (které, notabene, ve středověku ještě nebyly známy). V tom je jádro současné znovu v život uvedené problematiky Husovy. Domyšleno do důsledků: Bez přizpůsobení se Církve nekřesťanské etice by nikdy nedošlo k Husovu upálení. Dnes se opět požaduje po Církvi, aby se „přizpůsobila“ - mimo jiné i ve svém stanovisku k potratům, to jest, aby

se stala spoluviníkem vražd 60 milionů nenarozených dětí ročně. Středověké „přizpůsobení se“ vedlo k upalování, novověké „přizpůsobení se“ by vedlo ke spolupíně na ještě krutějších popravách. Taková je logika dnešní fáze husovského dialogu.

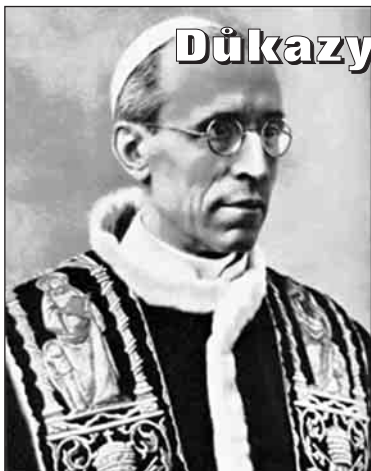
A ještě něco. Novověké -ismy na rozdíl od katolictví mají násilí proti svobodě svědomí vloženo hned do kolébky. Francouzské bezbožecké osvícenství se hned na počátku své existence legitimovalo jakobínským terorem za Velké revoluce v Paříži,

Jan Hus - dřevorez z r. 1587

komunistická vláda zřídila gulagy také ihned po ruské říjnové revoluci, zatímco Katolické církvi trvalo téměř tisíc let, než dala svůj souhlas k trestání kacířů smrtí. V souvislosti s omluvou za Husa se ozývá též požadavek, aby papež odsoudil křížové výpravy proti husitům. Je mimo pochybnost, že křížácká vojska se v Čechách dopouštěla vražd a neomluvitelných krutostí. Ale cožpak to nedělali i husité? Nebyli to oni, kdo s tím první začal? Tisíce katolíků v letech 1419-20 byly od nich upáleny, rozčtvrceny a jiným krutým způsobem usmrceny jen proto, že se nechtěly vzdát své víry. Omluví se též Husovi ctitelé katolíkům za tato zvěrstva? Koneckonců ani sám Mistr Jan není v této věci zcela bez viny. Fr. Palacký uvádí, že on sám požadoval po králi Václavovi, svým příznivci, potrestání svých teologických odpůrců smrtí (František Palacký: Dějiny národa českého, III. díl, str. 117).

Pravda je taková, jaká je a musí být řečena celá. V jejím zájmu proto nemůže Katolická církev při omluvě za Husa překročit hranici své identity. Pokud toto po ní někdo požaduje, nerespektuje její svobodu a nutí ji jednat proti jejímu svědomí.

Důkazy k blahorečení Pia XII.

Mezi svědky na obranu papeže Pia XII., jehož proces blahorečení právě probíhá, se dostalo i jméno Goldy Meirové, předsedkyně izraelské vlády v letech 1969 až 1974. Postulátor kauzy, P. Peter Gumpel, objevil osobní dopis napsaný tehdejší ministryní zahraničních věcí, jenž odeslala na státní sekretariát Svaté stolice. Ve vlastnoručně napsaném dopise, který při příležitosti smrti papeže Pia XII. poslala do Vatikánu, mu děkuje za všechno, co v průběhu nacistického pronásledování Židů udělal v jejich prospěch. „Tento dokument jsme zařadili k ostatním svědectvím proto,“ řekl páter Gumpel, „abychom ukázali, jak až do konce padesátých let, nejvyšší představitelé izraelského státu, jako i význačné osobnosti rabínského světa, měli pro papeže Pacelliho slova uznání a díky.“

„Když na náš národ přišla hodina mučednictví,“ napsala Golda Meirová, „papežův hlas se zdvihl na obranu obětí. Oplakáváme proto velkého sluhu pokoje a míru.“

Katolická církev uctívá jako svaté osmdesát Petrových nástupců, z kterých jen tři byli prohlášeni za svaté po řádném procesu (Celestýn V., Pius V. a Pius X.). Ostatní byli kanonizováni prostřednictvím jiných procedur. Za blahosladené bylo prohlášeno osm papežů.

Větší část svatých a blahosladených papežů žila v prvním tisíciletí křesťanského letopočtu. Z padesáti římských biskupů novověku (od objevení Ameriky v roce 1492) jen tři byli povýšeni na oltáře: papež sv. Pius V. (1566-1572), blahosladený Inocenc XI. (1676-1689) a sv. Pius X., který byl na stolci Petrově v letech 1903-1914.

František Sočufka, KN

Pomořanská Marie Gorettiová

V Římě probíhají beatifikační procesy již několika dévek, které podobně jako sv. Marie Gorettiová volly raději smrt než by se podvolily znásilnění a ztrátě svého panenství. Jednou z nich je i jedenáctiletá Brigitte Irrgangová, původem slovenská Němka, která ve věku dvou let byla po válce se svými rodiči odsunuta do tehdejšího NDR. Její přísně katolická rodina se usadila poblíž Greifswaldu v Pomořansku. Jako dítě projevovala neobyčejnou zbožnost, charakterizovanou láskou k eucharistickému Spasiteli a k Panně Marii. V přípravě na přijetí svátosti biřmování sdělila, že si zvolila biřmovací jméno „Marie Goretti“. Jako by tušila, že bude následovat jejího příkladu. Byla zavražděna 29. září 1954 pár metrů od svého domu, když se šla projít ven. Vrahem byl jeden sexuální maniak, který tam čekal na jinou dívku, s níž si smluvil schůzku. Ta ale nepřišla, proto se pokusil znásilnit Brigitu. Její příklad, právě tak jako příklad sv. Marie Gorettiové, je výzvou současnému světu, propadlému zhojbné kultuře pansexualismu, která má své krvavé mučednice. Hodnota panenství a pohlavní čistoty má vysokou cenu a na tom nic nezmění nynější pohanská morálka.

Fels 1/2000

PROZÍRAVÁ BOŽÍ PĚČE

VÍCE NEŽ POZEMŠŤANÉ

Když modul přistál na měsíci, dosedl ve značném úhlu, neboť jsme přistáli na hraně malého kráteru. Tři opěrné nohy byly v kráteru, čtvrtá právě na jeho okraji. Poněkud nás to znepokojovalo, ale ukázalo se, že to vlastně byl prozíravý ochranný zásah. Během rána druhého dne pobytu na Měsíci nás řídicí středisko v Houstonu informovalo, že v průběhu prvního dne ztratil měsíční modul přes 12 kg vody; to bylo příliš mnoho.

Překontrolovali jsme nádrž s vodou a našli jsme netěsnost. Voda stékala do nejnižšího rohu modulu - naštěstí právě tam nebylo žádné elektrické vedení. Kdyby modul dosedl jinak a byl jinak nakloněn, voda by stékala do jiného kouta, kde byla celá řada elektrických zařízení. Vlhkostí by došlo nejpravděpodobněji ke zkratu, což by mohlo vyřadit naše komunikační zařízení, a tím vlastně i naši schopnost života. Naše výprava by ztroskotala.

Lidé se ptali, zda by byla vyslána nějaká jiná výprava k naší záchraně. I kdyby bylo k dispozici kosmické plavidlo, jež by mohlo pohotově vystartovat, trvalo by to tři dny, než by se dostalo na Měsíc. Ale my jsme měli zásobu kyslíku pouze na jediný den! Kdyby unikající voda způsobila naše ztroskotání, byl by to náš konec.

I během dalších událostí se ukázala prozíravá Boží péče. Krátce potom, co při dalším letu loď Apollo 16 opustila povrch Měsíce, informovalo nás seismometrické zařízení o dopadu předmětu o průměru asi 3 metry. Předmět prudce dopadl do blízkosti naší vědecké základny a vyhloubil kráter o velikosti fotbalového hřiště. Na Měsíc dopadají stále tělesa z kosmu. Kdyby se to přihodilo, když Dave a já jsme byli právě na průzkumné obchůzce a loď Apollo 15 na nás čekala...

Nikdo není jako Bůh, Ješurúne; na pomoc ti jede po nebesích, na oblacích ve své velebnosti. Domov je v odvěkém Bohu, na jeho věčných pažích (Dt 33,26-27).

Více než pozemšťané, James Irvin

foto: National Aeronautics

POMNÍK OBĚTEM RENTGENOVÉHO A RADIOVÉHO ZÁŘENÍ

Myšlenka, postavit obětem radiologie z různých zemí pomník přivedla prof. Hanse Meyera, vydavatele časopisu „Die Strahlentherapie“ (tj. „Léčba ozařováním“) k tomu, aby byl zřízen památník, na němž by byla zvěčněna všechna jména mučedníků radiologie. Pomník má podle přání zakladatele svoje místo na pozemku Všeobecné nemocnice sv. Jiří v Hamburku vedle budovy Roentgenova domu a to tak, že na památníku uvedené oběti se uvádějí s ohledem na jméno jednoho z pionýrů rentgenologie prof. Albers Schonberga.

Tento památník byl odhalen dne 4. dubna 1936 po proslovu prof. Béclera z Paříže, jednoho z nejstarších a nejmávanějších radiologů světa a byl předán do péče tehdejšího vedoucího Německé Roentgenovy společnosti prof. Erika.

V roce 1940 byl pamětní sloup doplněn zřízením dvou kamenných desek, na nichž bylo připojeno k původně uvedeným příjmením 27 jmen obětí.

Později zjištěná jména dalších 163 obětí byla vytesána do dalších dvou kamenných desek. Takto má toto památné místo získat svoji trvalou podobu v naději, že nebezpečí radiologie je zažehnáno našimi dnešními znalostmi a že ona tragická kapitola nezaviněného utrpení nalezla svůj závěr.

Pátráním bylo zjištěno dalších 169 zemřelých obětí zářením, mezi nimiž bylo mnoho pionýrů rentgenologie a radiologie. Museli tedy v dalších letech být ke jménům původně uvedených obětí přiřazeni mnozí další, aby i jejich jména mohla být zvěčněna na pomníku v Hamburku. Jejich životopisy pro vzpomínku a na památku byly sebrány do dvou vydání Knihy cti. Všechny rentgenovy společnosti z celého světa byly požádány o spolupráci. Tato vyhledávací práce se všude setkala s účinnou podporou.

A tak byl sestaven počet dalších 190 jmen. U většiny obětí jsou známy životopisy.

Nové vydání Knihy cti se stalo pro velký počet životopisů tak rozsáhlým, že v posledním vydání Knihy cti nemohly být vytištěny fotografie obětí. Ty jsou však uchovány ve sbírce v Ústavu rentgenového záření Všeobecné nemocnice sv. Jiří v Hamburku.

Do pátrací akce po obětech rentgenového záření u nás se zapojil i pražský lékař MUDr. R. Poch. Jeho zásluhou známe jména našich obětí rentgenového záření, mezi nimi je i první profesor rentgenologie a radiologie na lékařské fakultě Karlovy univerzity MUDr. Rudolf Jedlička, jeho bratr MUDr. Michal Jedlička, MUDr. Otakar Netušil z Petrkova u Chrudimi, MUDr. Antonín Nepraš z Kolína, Doc. MUDr. F. V. Novák z Prahy, MUDr. František Salač z Mor. Budějovic, MUDr. Nikolaj Popov z Jastrebovic u Kurska, ostravský lékař, který zemřel v Masarykově onkol. ústavě v Brně 7. června 1952, MUDr. Karel Prokop Schrutz z Prahy.

Wilhelm Conrad Roentgen (1845-1923) - německý fyzik, objevitel tzv. X-paprsků (1895), nyní zvaného rentgenového záření. Nobelovou cenu získal v roce 1901.

Mezi oběti rentgenového záření patří k této řadě lékařských obětí i dvě české řeholní sestry, které pracovaly jako rentgenové laborantky. Je to S. Marie Leontina Mikýsková z kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského.

S. M. Leontina Mikýsková se narodila 13. června 1896 v Nové Říši na Moravě. V létech 1923 - 1925 absolvovala jako řádová sestra dvouletou školu pro zdravotní sestry v Praze a od roku 1926 pracovala ve Státní nemocnici v Praze 12 na oddělení pro radiovou terapii. Onemocněla kožním karcinomem a zemřela na jeho metastázy dne 14. září 1942.

Další českou řeholnicí, která zemřela jako oběť rentgenového záření, byla S. M. Fulgencie Šumšálová. Nepodařilo se mně z jistit, ke kterému řádu nebo kongregaci náležela. Narodila se 30. května 1882 v Kateřinkách u Opavy. Od roku 1904 pracovala jako řádová sestra na ústředním rentgenovém oddělení Zemské nemocnice v Olomouci. Pracovala jak na diagnostickém tak také na terapeutickém aparátu. V lednu 1936 prudce krvácela po extrakci jednoho zubu. Krvácení se dalo jen velmi obtížně zastavit. Dne 24. ledna 1936 ulehla s horečkou do postele a vyšetření krve ukázalo na těžkou leukopenii. Zemřela dne 7. února 1936.

I jména uvedených našich lékařů a dvou řeholních sester jsou vytesána na pomníku obětí rentgenologie v Hamburku.

Vít Lepil

Symbol Velkého jubilea

Všichni známe symbol Velkého jubilea, už jsme ho určitě nejdnou viděli v katolickém tisku nebo jinde. Avšak kdo ví, jak vznikl, jaké jsou jeho dějiny a kdo je jeho autorem?

Navrhl ho mladá, italská malířka Emanuela Rocchi, která pochází z Umbrie, z regionu, kde před několika stoletími žil a působil sv. František z Assisi. Od dětství ji velmi přitahovalo malování, a proto se rozhodla přihlásit na Školu medailérského umění při Státní mincovně v Římě. Když byl vyhlášen konkurs na symbol (logo) Velkého jubilea, rozhodla se zúčastnit.

V původní verzi měl obrázek představovat stisk rukou všech lidí světa, takže zobrazoval pět postav znázorňujících pět světadílů, které se držely za ruce. V následující fázi byly nahrazeny holubicemi, jež symbolizují mír a Svatého

Ducha. Každá holubice má jinou barvu a všechny dohromady se spojují, a tak tvoří zeměkouli. Z holubic vystupují paprsky - ve tvaru kříže.

Zeměkoule překrývající kříž znázorňuje spojení Boha a lidí. Celý obrázek je na modrém pozadí, které znázorňuje celý vesmír. Na obvodu kresby se nachází nápis IUBILAEUM A. D. 2000 (Jubileum roku Páně 2000) a do modrého pozadí bylo vkomponováno heslo Jubilea: CHRISTUS - HERI - HODIE - SEMPER (Kristus - Včera - Dnes - Vždy).

Když se autorka loga dozvěděla, že její návrh prošel všemi etapami a umístil se na prvním místě, velmi se z toho radovala, avšak její největší odměnou byla návštěva u papeže Jana Pavla II., při které mu mohla osobně své dílo představit.

podle Informator MI

Exercicie

Jsem matkou čtyř dětí ve věku od devatenácti měsíců do jedenácti let. Miluji je a patří jim celý můj den. S mým mužem se je snažíme vychovávat ve víře a lásce, v úctě k druhým lidem i k sobě navzájem.

Ale znáte to: chci-li druhým něco dát, musím nejprve sama mít nebo si být vědoma toho, co mám. A tak chci-li předávat svým dětem víru, musí být sama zakotvena v Kristu, chci-li rozdávat jen lásku, musím žít sama s vědomím, že jsem Bohem milována a mám pak lásku na rozdávání, chci-li kolem sebe šířit pokoj, půjde mi to jen stěží, pokud bude moje vlastní srdce plné nepokoje.

V dnešní době je však velmi těžké uchovat si vnitřní vyrovnanost a neztratit nic ze svého spojení s Bohem. Jednou za čas cítím potřebu odejít do ústraní, abych se lépe podívala na sebe samu, prosvítla vztahy k druhým lidem a našla odpovědi na některé otázky mého života. Mou pouští, kde hledám Boží obraz v sobě, jsou pro mě exercicie a poutě. Zde více než kde jinde čerpám ze studnice Božích milostí lásku a pokoj pro svou duši. Jsem Bohu vděčná za to, že dvakrát ročně mohu na pár dní opustit svou rodinu. Velký dík za to patří i mé mamince, která za mě převezme většinu starostí a povinností spojených s chodem naší početné rodiny.

A tak tomu bylo i na podzim roku 1998. Těšila jsem se na adventní exercicie na Velehradě. Jako před každým mým odjezdem mi však kazily radost poznámky manželovy maminky o nepotřebnosti a neužitečnosti těchto akcí, jakými jsou poutě a duchovní cvičení. Musím přiznat, že mě to pokaždé dost mrzelo. Snažila jsem se jí vysvětlit důvody, které mě k tomu vedou a nadhodila jsem, že by se jí samotné možná taková duchovní obnova líbila (sama je věřící), že je na sobě stále co vylepšovat a měnit. Dostalo se mi ale odpovědi, že ona už je hotový člověk a měnit nemá co. A s mým odjezdem jsou jenom problémy (jí samotné však z mé nepřítomnosti žádné povinnosti nevyplývaly). Odjížděla jsem s pocitem smutku z jejího nepochopení.

Duchovní cvičení jsem prožívala v klidu. Mimo jiné mě oslovila myšlenka, že chci-li měnit druhé, musím nejprve změnit sama sebe. Začalo mi postupně docházet, jak moc bych si přála, aby si babička odpustila své poznámky při každém mém odjezdu. Začala jsem si představovat, jaké by to bylo, kdyby nic neřikala. A najednou mi to došlo. Vyslechnutím si všech těch jejích poznámek, které mě tak zraňovaly, jsem přinášela malou oběť. Co může být pro lásku důležitější? Pocítila jsem vděčnost k Pánu Ježíši a dodatečně jsem všechny ty malé oběti vložila do jeho rukou: děkuji ti za ně, Pane, děkuji za babičku. Díky ní nežiji v „inkubátoru“ a mohu duchovně růst, říkala jsem si radostně.

Po návratu domů jsem začala své poznání uvádět v život. Zatímco dříve jsem z obavy před slovními útoky babičky dlouho před odjezdem obhajovala své duchovní aktivity a vysvětlovala jejich potřebnost, nyní jsem při vši úctě k ní téma nerozváděla. Počítala jsem s jejím nesouhlasem a nesažila se mu uklídnout. Všechny ty poznámky jsem však už neprožívala bolestně a odevzdávala je do Božích rukou.

Na jaře příštího roku jsme jeli s nejstarším synem do Medžugorje. Babička naši pouť přešla pouze staženými koutky, ale bez větších připomínek.

Přišel podzim, blížil se advent a s ním i mé oblíbené exercicie na Velehradě. O tom, kdy pojedu, babička věděla, ale stále se nevyjadřovala. Pár dnů před mým odjezdem k nám přišla na návštěvu, strávila s dětmi téměř celé odpoledne a když se chystala k odchodu, začala jsem pochybovat, zda na mou cestu nezapomněla. A vtom to přišlo: „A na tom Velehradě se měj hezky, to je potřeba si takhle jednou za čas od těch dětí odpočinout... a trochu osvěžit duši.“ Překvapením jsem se nezmožila na odpověď.

Jediné, co mě v tu chvíli napadlo, bylo srovnání jejího chování s reakcí před rokem. A pak, že už se měnit nebude. Pravda ale je, že tentokrát kvůli tomu nemusela sama nikam jezdit. Ale co není, může být, vždyť u Boha není nic nemožného.

Marie z Vysočiny

On mne nenechal mluvit

Od jisté doby mne tížil jistý duchovní problém, se kterým jsem si nevěděl rady, poněvadž mi nebyly jasné jeho příčiny. Čas od času jsem navštěvoval Otce Pia, a proto jsem se rozhodl, že využiji této příležitosti, pojedu do San Giovanni Rotondo a požádám světce o radu.

V San Giovanni Rotondo mám přítele, který mi nabídl pohostinství a usnadnil mi přístup k Otcovi Piovi, poněvadž byl u Otců kapucínů velmi dobře znám. Když jsem přišel do kláštera, Otec Venzano již o mně věděl a dovolil mi navštívit Otce Pia. Zavedl mne do chodby a pravil: „Zůstaňte zde, Otec Pio za chvíli přijde; dnes je pátek a to on ztrácí více krve ze stigmat než jindy. Šel se jen do umývárny umýt.“ Zatímco jsem na něho čekal, potichu jsem si opakoval otázky, které jsem si připravil, poněvadž jsem chtěl svůj případ vy-

ložit co nejjasnějšími slovy. Po chvíli se objevil Otec Pio na konci chodby. Když ke mně přišel, naklonil se ke mně a polohlasem řekl: „Příčina tvé situace je tato“ - a jednou větou mi vše objasnil. Ještě dnes po třiceti letech si tuto větu přesně pamatuji, jako by mi ji řekl před minutou. Byl jsem zmaten a moje připravená řeč nebyla k ničemu; už jsem ji nepotřeboval. Otec Pio mi s maximální přesností odhalil příčinu mých potíží. Jakmile mi Otec Pio tato slova řekl, popošel o několik kroků, potom se opět vrátil a opakoval kvůli mé větší jistotě větu, kterou mi řekl předtím. Pak odcházel nahoru do své cely. Na schodišti se ještě jednou obrátil a zeptal se: „A kde budeš zítra sloužit mši svatou?“ Byl jsem dosud zcela v zajetí svých myšlenek a odpověděl jsem pouze: „Ještě nevím, Otče.“ Nato on: „Nechceš celebrovat zde u nás?“ Odpověděl jsem: „Ano, ano, Otče, přijdu sem!“ A na rozloučenou mi řekl: „Přijď, přijď sem!“ Potom vystoupil až nahoru a zmizel v chodbě.

Když jsem se vrátil k rodině svého přítele, vyptávali se všichni, poněvadž mne viděli naplněného energií a odvahou: „Co je s vámi, Otče Cataneo?“ Odpověděl jsem: „Dnes čel v mé duši Otec Pio a vyřešil neřešitelné.“ Nato mi řekli: „Tedy je to pravda, co se o Otcovi Piovi vypráví? Víte, my tu v San Giovanni Rotondo slyšíme mnoho věcí... když to říkáte vy, pak to musí být pravda.“ Odpověděl jsem jim: „Můžete být ujištěni, že je to pravda. To, co se mi dnes přihodilo, dokazuje tuto skutečnost bez jakéhokoli stínu pochybností.“

Pasquale Cataneo

Otec Pio, přítel Boží - dobrodinec lidí

**Blaze muži, jenž se bojí Hospodina,
jenž má velkou zálibu v Jeho příkázáních!
Jeho potomci se stanou bohatýry v zemi,
pokolení přímých bude požehnáno.
Jmění, bohatství má ve svém domě,
jeho spravedlnost trvá navždy.**

(Ž 112, 1-3)

Pravdivý sen

Jednou při pobytu u bratra na Moravě jsem měla zvláštní sen, který mi velmi přiblížil svatého Josefa. Do té doby jsem o něm nikdy příliš neuvažovala, můj vztah k tomuto světci byl takový nijký. Prostě jsem brala jeho existenci na vědomí, aniž by se to dotýkalo mého srdce. Až onen sen způsobil, že je mi sv. Josef blízký jako živá osoba, prostě mám ho ráda.

Viděla jsem se ve snu, jak spím v otevřeného okna. Bylo to v létě, na obloze svítil jasný kotouč měsíce v úplňku. Pojednou přes plochu měsíce přešel velký stín. Za okamžik jsem s podivem viděla, že to není mrak, ale jakési mnohobarevné světlo, které se komusi klade pod nohy, jako by mu dláždilo duhovou cestu. Trochu jsem se toho ulekla a rychle jsem vklouzla do postele, kde moje tělo spalo a opět jsem jako jedna bytost očekávala se zatajeným dechem, kdo to přichází. - Vešel oknem. Nepodobal se nikomu, koho bych byla kdy viděla ať ve skutečnosti nebo na

obrázku. A přece jsem ihned věděla, že je to Josef z Nazareta. Byl to vysoký, asketicky štíhlý stařec. Jenže slovo stařec není pro něho to pravé. Nebyl vetčný, i když bylo na něm vidět jeho skutečné stáří. Vypadal na dva tisíce let. Měl bezvouseý obličej velmi živého výrazu a přece jako mosaikový obraz. Josefův obličej byl složen z tisíce droboučkových vrásek, které rozvrstvily jeho pokožku do miniaturních plošek. Byla to jedinečná tvář, jakou by si nevymyslela ani ta nejbujnější fantazie. Neměl šedin. Asi jak táhla staletí nad jeho hlavou, i šedivé vlasy dostaly zahnědlou patinu starých pergamenů. Odstín oné barvy nelze vyjádřit, není pro něj slovo, vždyť žádný člověk nežil tak dlouho, abychom si onen odstín barvy zachytili patřičným výrazem.

Svatý Josef stál mlčky v okně a díval se na mne. Po chvíli jsem pochopila, že stojí a mlčí proto, abych se mohla na jeho překrásnou tvář dosti vynadávat. Věděl, že jsem překvapena, že jsem si ho představovala jinak. I když jsem mlčela také, jistě poznal, že se mi líbí. Byl vskutku krásně starý. Bylo v tom veliké kouzlo - vidět krásu ve stáří. Vyčetla jsem z mosaiky jeho tváře jakési svědectví, jež jsem v oné chvíli plně chápala, ale zachyceno slovy by proti skutečnosti vypadalo jako blábolení. Asi v tom smyslu, že tělo toho, kdo žije již na zemi spjat s věčností, může být kopyty pádicího času rozryto, ale nikoli navždy zničeno. S úžasem jsem vnímala tu úchvatnou velebnost lidského života, který se prodlužuje do věčnosti a z věčnosti ještě může zasahovat v okruh času. Josefovo svědectví předané mé duši v naprostém tichu, mě naplnilo bázní před velkou zodpovědností za vlastní život. Poznal to. Mosaiková tvář zjihla, z jeho úsměvu jakoby teplá vlna citu se dotkla mého srdce a pak - k mému největšímu překvapení - světec přimhouřil jedno oko tak lidsky zvesela jako přítel v dobré náladě. Doslova šelmovsky na mne mrknul a povzbudivě

řekl: Na shledanou v nebi! Tu se ve mně rozlila velká radost. Na shledanou! - nadšeně jsem vykřikla a tímto zvoláním jsem se probudila.

Tento živý sen nebyl marný. Čerpala jsem z něho velké povzbuzení pro život z víry. A trvale jsem si svatého Josefa zamilovala. Svěřuji mu nejen hodinu své smrti, ale i různé zašmodrchané záležitosti pozemské, které on svou přímluvou vždy dobře rozřeší. Dalo by se popsat mnoho papíru, kdybych měla vyprávět všechny zdánlivě neřešitelné situace, které se pomocí sv. Josefa kladně vyřešily nejen u mne, ale také u mnohých jiných, kterým jsem svatého Josefa doporučila jako přímluvce.

Marie Holková

Náš domácí lékař se stal katolíkem

Náš domácí lékař Dr. P., který po dlouhá léta ošetřoval naše děti, byl židem. Jednou před léty jsem mu věnovala Zázračnou medailku, aniž jsem si tehdy uvědomovala, že je Žid. Stále jsem viděla, jak se má medailka houpe na jeho hodinovém řetízku, ke kterému si ji připevnil. Vždy se choval vůči mně velmi mile. Jednoho dne mi zatelefonoval a poprosil mě, zdali bych nemohla k němu přijít. Když jsem k němu přišla, ležel s horečkou v posteli. Při poslední operaci se infikoval. Jeho ošetřující lékař považoval jeho stav za velmi nejistý.

Po mém příchodu mi hned řekl: „Chci se stát katolíkem.“ Odvětila jsem: „Když se později budete cítit lépe, musíte se na to připravit.“ Jeho paní mi však sdělila, že již přečetl mnoho knih o náboženství a je se vším velmi dobře obeznámen. Slibila jsem, že brzy zase přijdu. Po příchodu domů jsem telefonicky obdržela zprávu, že horečka ještě více stoupla a že bude co nejdříve převezen do nemocnice za účelem operace. Jeho stav by se pak měl zlepšit. Následujícího dne mě prosil, abych mu přivolala ihned kněze, protože chce přijmout křest „ještě dnes“. Primář byl toho mínění, že dnes je už příliš pozdě, a proto by se to mělo odložit na zítřek. Bylo už po šesté hodině a kněz byl k dispozici jen pro náhlé případy. Já jsem považovala tento případ za náhlý a našla nakonec duchovního. On však byl také toho názoru, že je příliš pozdě, a proto tedy nebude dělat v nemocnici divadlo. Řekl, že přijde zítra. Já jsem však prosila tak dlouho, dokud nebylo vše připraveno ke křtu.

Dr. P. mi řekl: „Věděl jsem, že dnes přijdete do nemocnice ještě jednou, protože už je čas.“

Můj muž spolu s knězem vše připravili a pak přišel okamžik, ve kterém se dr. P. měl zřící židovského náboženství. Dr. P. držel v jedné ruce zapálenou svíci a zřetelně opakoval slovo za slovem. Druhou rukou mě uchopil za ruku. Jeho manželka, také židovka, nevěděla, co má dělat, a po celou dobu bez ustání plakala. Pak přišel okamžik křtu, svatě přijímání a pomazání nemocných. Já a manželka dr. P. jsme obě klečely kolem postele. Pak řekl zcela tichým hlasem: „Ještě dnes bude se mnou v ráji.“ Já jsem souhlasně pokynula hlavou.

Když vše bylo za námi, ošetřovatelka nám naznačila, abychom opustili pokoj nemocného, protože pacient by teď měl ležet v klidu. Nehrozí mu žádné smrtelné nebezpečí, alespoň ne v nejbližších dnech. Při cestě domů mi můj manžel řekl: „Dobře, že se to stalo, ale nemuseli jsme tak pospíchat.“ Když jsme snědli večeři, obdrželi jsme telefonicky zprávu: „Dr. P. právě před chvílí zemřel.“

Jak milostivá je Panna Maria. Pomohla znovu v posledním okamžiku! Po dvou dnech byl pohřben na katolickém hřbitově. Celá jeho židovská rodina se chovala velmi zdvořile, každý člen jeho rodiny mi podal ruku a děkoval mi, čímž jsem byla velmi překvapena. Jeho manželka

později také přijala katolickou víru. Obřad se konal v hietzingenském kostele. Byla jsem velmi povznesena na duchu tím, jak zbožně se chovala jeho paní. Jejich tři děti však zůstaly židovského náboženství.

Boží milosrdenství je nezměrné. Často uvažuji s hlubokým dojetím, že to byl skutečně ten nejzazší okamžik k přestupu. O hodinu později by jeho duše nemohla již milost křtu přijmout.

*Irma Prinzessin Lobkowitz-Palfy
Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille*

NA PODPORU RODINY

Letos to bude již devět let, co mezi námi působí skupina dobrovolníků a nadšenců pro metody přirozeného plánování rodičovství (PPR). Občanské sdružení CENAP, původně s názvem Pracovní skupina přirozeného plánování rodičovství má své sídlo v Brně, ale síť spolupracovníků pokrývá celou Moravu a zčásti také Čechy.

Navštívili jsme paní doktorku Ludmilu Lázničkovou, jednu ze spoluzakladatelek sdružení a poprosili ji o rozhovor. MUDr. Lázničková získala atestaci v oboru gynekologie a porodnictví, pracuje na gynekologické ambulanci v Brně - Králově Poli a v poradně přirozeného plánování rodičovství.

Co dalo impuls ke vzniku sdružení?

Sdružení vzniklo na bázi nadšení lidí, kteří absolvovali v roce 1991 kurs paní Dr. Romany Widhalmové z rakouského Institutu pro manželství a rodinu. Tam jsme se seznámili s metodami přirozeného plánování rodičovství (PPR). Byl to pro nás objev a nechtěli jsme si ho nechat jen pro sebe.

Jaká je náplň sdružení?

Posláním sdružení CENAP je informovat o přirozené metodě plánování rodičovství. Dále jsme tady v Brně zřídili poradnu pro ženy a dívky, kde se snažíme pomáhat těm, které se z jakýchkoli důvodů v důsledku těhotenství, mateřství nebo špatných partnerských vztahů ocitly v tísní.

Mímoto se snažíme o osvětu. Organizujeme přednášky na školách, přednášky pro snoubence,

pro biřmovance. Máme vypracovaný projekt „dospívání-dospělost-rodičovství“, který má vést mladé lidi k účtě k životu, k uvědomí si zodpovědnosti za život svůj i toho, koho mám rád. Ohledně antikoncepce chceme na jedné straně korigovat to, co lidé vědí z různých firemních materiálů, na druhé straně ukázat, proč je metoda PPR z křesťanského hlediska vhodná.

V čem je metoda PPR vhodná?

PPR není antikoncepce. Je to metoda, která vede k rozpoznání plodných a neplodných dnů, a následně k jejich využití k zodpovědnému plánování rodičovství. Tato metoda se nazývá přirozená, protože vychází z respektování přirozeného řádu daného Stvořitelem a vůbec do něho nezasahuje. A v tom se odlišuje od antikoncepce, která právě nerespektuje Bohem danou přirozenost. Navíc řada způsobů, preparátů, pomůcek, které mají působit antikoncepčně, mají ještě další dopad, a to ten, že působí proti narození již počatého člověka, tzn. abortivně, což pro křesťana je nepřijatelné.

V čem spočívá PPR a jaké klade požadavky na manžely?

Jak už jsem řekla, PPR spočívá v rozpoznání plodných a neplodných dnů ženy. Další záleží od manžela. Pokud si přejí mít dítě, lze najít dny, kdy jsou nejlepší podmínky k početí dítěte. Pokud

foto: bB

Kontakt:

Občanské sdružení CENAP
 Poradna pro ženy a dívky
 Trnitá 8
 602 00 Brno
 tel.: 05/ 4325 4891

Bankovní spojení:

GE Capital Bank, a.s.
 č.ú.: 150689165/ 0600

se potřebují vyhnout těhotenství, nabízejí se jim neplodné dny. Pro dosažení potřebné spolehlivosti se však manželé musí zříct pohlavního styku.

Právě, jak manželé přijímají takovou abstinenci?

Prvně bych řekla, že období zdrženlivosti neznamená, že by se manželé přestali znát. Někde jsem četla, že je to období dvoření, a to je na tom to krásné, vyjadřují si lásku jiným způsobem, než je pohlavní styk. Určitě je to také jistý způsob odříkání. Takže manželé se rozhodují přinést obět své lásce. Když abstinenci takto přijmou, jsou schopni zvládnout i toto období.

Měla jsem možnost prostudovat si výsledky, získané v Německu pozorováním velkého počtu lidí používajících PPR, a mohu konstatovat, že PPR má na rodinný život kladný vliv. Sama jsem to zpočátku brala s rezervou, jako reklamní trik. Avšak stále se přesvědčuji o tom, že PPR učí manželé být méně sobeckými, a tedy více milovat.

Někdo by mohl oponovat, že spolehlivost přirozené metody je malá nebo že metoda není vědecky podložena.

Jestliže vezmeme informace z roku 1933, kdy byla poprvé zveřejněna kalendářní metoda PPR, tak vskutku má tato metoda velmi nízkou spolehlivost. V průběhu dalších desetiletí však metoda PPR byla rozvíjena a propracována, takže v současnosti je její spolehlivost, v případě že se chceme vyhnout početí, srovnatelná s hormonální antikoncepcí. A je jednoznačně spolehlivější než používání nitroděložního tělíska, než používání kondomu či přerušované soulože a dalších způsobů.

Metodika, které učíme, je vypracována týmem německých odborníků z ženských klinik (např. prof. Freundl z Univerzity v Düsseldorfu, Dr. Baur šéflékař ženské kliniky v Mnichově a řada dalších). Na rozpracování metody se podíleli psychologové a pedagogové, takže je vypracována tak, aby byla pro partnery pochopitelná, aby byli schopni se jí naučit a běžně používat.

Srovnáváte spolehlivost metod PPR s hormonální antikoncepcí. Proč nepoužít tento způsob?

Je třeba si ujasnit, co to vlastně hormonální antikoncepce je. Jsou to poměrně vysoké dávky umělých hormonů, jenž musí žena pravidelně přijímat.

Tyto hormony mají v první řadě zabránit procesu, kdy dochází k uvolnění vajíčka z vaječniku, čili ovulaci. Další účinek může být ten, že dochází k omezení nárůstu děložní sliznice. Normálně zde dochází k zachycení oplodněného vajíčka, avšak po použití zmíněné antikoncepce je její činnost nabežována a případně oplodněné vajíčko se nemá kde zachytit a růst, a tak musí zahynout. Zde je vyloučený abortivní účinek. Nakonec je třeba brát ohled na vedlejší účinky, které nelze nikdy zcela vyloučit.

Někde na internetu jsem narazil na stránky o antikoncepci a nebyla tam žádná zmínka o metodách PPR. Co na to říkáte?

Co na to můžu říct. Metoda PPR je pro lidi, kteří se jí naučí, stejně spolehlivá jako hormonální antikoncepce, ne-li lepší. Na druhé straně je výrazně ekologičtější a lacinější, takže je to veliký konkurent hormonální antikoncepce a málokdo bude dělat reklamu svému konkurentu.

Co potřebují vědět mladí lidé, kteří vstupují do manželství, aby dokázali řešit obtíže spojené s manželským životem?

Je velmi důležité, aby už v rámci dlouhodobé přípravy věděli, co to je opravdová láska. Aby si nepletli zamilovanost a lásku, ale postupně se propracovávali ze stádia zamilovanosti k lásce opravdové, kdy jeden druhého přijímá takovým, jaký je, respektuje ho, kdy hledá štěstí v první řadě pro toho druhého.

Další důležitou věcí je, aby se snoubenci nebáli a naučili se spolu hovořit nejen o běžných záležitostech, protože jestliže se nenaučí spolu komunikovat, potom nebudou umět řešit problémy, které manželský život přinese.

foto: BS

Služby vaší poradny provádíte zdarma. Odkud tedy získáváte finance na podporu vaší činnosti?

Obracíme se, kde se dá, prosíme o finanční dary. Opakovaně musím psát žádosti o dotace.

Moc děkuji všem, kteří nás dosud jakýmkoli způsobem podpořili. Jsme vděční za každý dar. Chtěla bych využít této příležitosti a obrátit se i na čtenáře Immaculaty s prosbou o finanční pomoc.

Také děkujeme všem, kteří nás podporují modlitbou. Víím, že řada lidí se za nás modlí a i díky tomu máme sílu vytrvat, pracovat dál. Chtěla bych všechny ujistit, že darované peníze jsou dobře využity a nakonec pomohou právě těm malíčkým, které se mohou narodit a také rodinám, které chtějí zodpovědně a poctivě žít.

Děkuji za rozhovor.

Rozmlouval br. Bohdan Hezcko

Poutní místo Cvilín u Krnova

Poutní místo Panny Marie Sedmibolestné na Cvilíně u Krnova bylo obdařeno v rámci Jubilejního roku 2000 plnomocnými odpustky, které je zde možné získat celoročně. Bratři minoritě, kterým je toto místo svěřeno, vás srdečně zvou na poutě a jsou připraveni všem posloužit.

Zájemce o individuální poutě prosíme, aby předem ohlásili termín své návštěvy na adresu: **Konvent minoritů, Štursova 2, 794 01 Krnov, tel.: 0652/ 711 799 nebo 0603 801773.**

foto: JG

Kromě jiných se budou konat tyto poutě:

neděle	7.5. - Pouť k Panně Marii, Prostřednici všech milostí za účasti o. děkana Ludvíka Kuse	- mše sv. v 8 ⁰⁰ a 10 ⁰⁰ hod.
neděle	4.6. - Pouť ze svátku Navštívení Panny Marie za účasti gen. vikáře Ostravsko-opavské diecéze mons. Františka Kufy	- mše sv. v 8 ⁰⁰ a 10 ⁰⁰ hod.
středa	5.7. - Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy františkánské setkání mládeže (4. FSM - od 3.7 do 7.7)	- mše sv. v 10 ⁰⁰ hod.
neděle	13.8. - Pouť ze slavnosti Nanebevzetí Panny Marie za účasti spirituála olomouckého kněžského semináře o. Adama Ruckeho	- mše sv. v 8 ⁰⁰ a 10 ⁰⁰ hod.
neděle	10.9. - Pouť ze svátku Narození Panny Marie	- mše sv. v 8 ⁰⁰ a 10 ⁰⁰ hod.
neděle	17.9. - Hlavní pouť Panny Marie Sedmibolestné Mši sv. v 10 ⁰⁰ hod. slouží o. biskup František Lobkowicz, ordinář Ostravsko-opavské diecéze.	- mše sv. v 7 ⁰⁰ , 8 ⁰⁰ , 10 ⁰⁰ a 11 ³⁰ hod.
neděle	1.10. - Růžencová pouť za účasti o. provinciála Řádu minoritů Stanislava Grybie	- mše sv. v 8 ⁰⁰ a 10 ⁰⁰ hod.
neděle	5.11. - Dušičková pouť za účasti krnovského rodáka o. Martina Šmída	- mše sv. v 8 ⁰⁰ a 10 ⁰⁰ hod.

Milé děti,

víte kdo je nástupcem svatého Petra? Vy větší to jistě víte. Je to Jan Pavel II. Velice rád se setkává s dětmi a mladými lidmi. Říká, že jsou to „ženy a muži třetího tisíciletí“.

Letošní Jubilejní rok 2000 je jako hranice, kterou končí druhé tisíciletí a začíná třetí. Naše cesta do třetího tisíciletí je jako cesta do nové, neznámé země. V ní bude mnoho nového a krásného, ale také všelijaká nebezpečí. Co si sebou vzít? Do té země, ve které vyrostete a budou z vás „ženy a muži třetího tisíciletí“?

Pán Ježíš nám chce pomáhat, abychom si s sebou nesli největší poklad, se kterým se nebudeme muset ničeho bát na této cestě do neznámé země, ať nás potká cokoliv. Jaký je to poklad? Kde jej najdeme? Pán Ježíš nám říká: „Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“

Když se každý den modlíte, když chodíte pravidelně na mši svatou a na náboženství, když vy, kteří jste se na to už připravili, přijímáte svátost smíření a svatě přijímání, když se snažíte dělat Pánu Ježíši radost i tím, jací jste k druhým, ne-

sete v srdci ten poklad. A Pán Ježíš bude s Vámi a dá Vám všechno, co budete na cestě tou novou zemí potřebovat.

Na začátek března připadá popeleční středa, kdy kněz označuje věřící popelem z ratolestí (kočiček) posvěcených vloni na Květnou neděli. Říká přitom: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš“, nebo „Čiňte pokání a věřte evangelium“.

Ta první věta nám připomíná, že jednou budeme překračovat hranici mnohem důležitější než je začátek nového tisíciletí. Bude to, až skončí náš pozemský život a Pán Bůh nás zavolá na věčnost. Nevíme, kdy to bude, jestli dnes nebo za 100 roků.

Ta druhá věta nás povzbuzuje, že můžeme jít dál s radostnou důvěrou. Když budeme „hledat nejprve Boží království“, nemusíme se bát. Budeme mít nejlepší vybavení na cestu do třetího tisíciletí a jednou do věčné nebeské radosti.

Srdečně Vám přeji, abyste šli stále dál s důvěrou, vděčností a láskou také k Panně Marii. Ona Vás chce chránit a pomáhat Vám na každém kroku. Šťastnou cestu Vám přeje

Co si vzít na cestu?

Váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Dcera ve svých deseti letech prodělala mozkovou mrtvici. Lékaři nám říkali, že když přežije tři dny, že se jí možná podaří zachránit. Dovedete si představit, co jsme prožívali. První co bylo, dala jsem za ni na mši svatou a prosila Pannu Marii o uzdravení. Dnes je to už patnáct let. Dcera je vdaná a má tři krásná děťátka.

I já jsem ve svých 37 letech onemocněla. Udělala se mi nad kolenem hrčka a lékaři zjistili, že se jedná o nádor. Byla jsem v Brně na operaci a mám od kolena nahoru cizí kost. Také mně lékař řekli, že když to bude dobré 5 let, že přežiji. Už je to po operaci 13 let, chodím sice o holi, ale chodím.

Panno Maria, díky za Tvou přímluvu a za uzdravení mé dcery i moje. Prosím Tě také za ochranu pro naši rodinu, zvláště za mého manžela, který se stal závislým na alkoholu.

D. Zádrapová

Chodím s berličkou již celých dvanáct let. Ráno v neděli jsem jako obvykle šla na mši svatou. Do dnešního dne si nevysvětlím, co se mi vlastně stalo. Před hlavním vchodem do kostela jsou čtyři veliké betonové schody a pod nimi je železný škrabák na boty. Když jsem otvírala dveře, najednou jsem spadla celou váhou přes ty velké schody na znak, na hlavu a celým tělem na ten škrabák. Ženy, co tam stály se polekaly, ale já k úžasu všech, co mě viděli, jsem se s pomocí druhých normálně postavila a došla do lavice, kde většinou sedávám. Nic se mi nestalo.

Moje drahá Panno Maria, dnes Ti veřejně děkuji z celého srdce za ochranu. Prosím Tě také, pomoz mi nésti můj životní kříž v mé nemoci a prosím za děti, dceru i jejího manžela.

Ludmila

Děkuji, Maria, že se k tobě mohu obrátit ve svých těžkostech, trápeních, starostech a problémech. Za to, že mě povzbuzuješ a pomáháš mi nést tíž každodenních úkolů a povinností. Díky, žeš vyprosila uzdravení pro naše dvojčátka, že nemusela do nemocnice a já, že jsem měla dost trpělivosti

a síly snášet nemoc s nimi. Stůj při nás, prosím, i nadále a vyprošuj celé naší rodině pozhánání.

Díky Bože za tak skvělou Maminku a Prostřednici!

Irena

Chci dodržet slib a veřejně poděkovat naší Nebeské Mamince, Panně Marii, Přímluvkyni u svého Syna Ježíše Krista za vyslyšení mých modliteb za svého vnoučka, aby se uzdravil a nemusel na operaci. Dle sdělení lékaře 4.1.2000 na operaci nemusí, ještě se však musí léčit. Budu pokračovat v modlitbách.

Děkuji Ti, Pane Ježíši, děkuji, Panno Maria.

Hana

Děkuji Panně Marii a taky sv. Josefovi za ochranu a pomoc při těhotenství našeho pátého dítěte, když o čtvrté jsme přišli. To si Pán života vzal ve třetím měsíci. Vzhledem k této události a vyššímu věku (38 let) jsem toto těhotenství prožívala s větším strachem. Dnes má Petra Marie již rok a půl a rozdává nám radost Božího dítěte. Maria, děkuji.

Jana K.

Díky Ti, nebeská Maminko, za obrácení mého syna. Vždy jsem věřil, že pomůžeš, však přišlo to tak nečekaně a krásně. Snad trochu pomohl i strach vyšlý z jeho obav o zhoubnou chorobu, který jej nasměroval k modlitbě růžence. Tak začalo zkujňování jeho duše božským ohněm. O vrchol zkujňování a následující přijetí sv. smíření, se postarala kniha F. Šimička „Kovárna duší“.

Ať Ti dlouho zní ozvěna mých díky, nejsvětější Maria.

tvůj rytíř Jiří

Stalo se to v Hradci Králové na Velkém náměstí. Šla jsem pod podloubím a nevědomky jsem si, že se blížím k asi čtyřem schůdkům. Seběhla jsem je nepřipravená a tím jsem rozběhnutá narazila na zeď podloubí. Byl to strašný úder, až se mi v očích zajiskřilo. Zlomená lícní kost. Ale protože jsem měla hlavu nakloněnou dozadu, tak se nestalo to horší - úder do čela a možná konec života. Byla to taková bolest, že jsem ani necítila následný úder do kolena, který způsobil tak silný výron krve, že jsem se ztěžila postavila na nohu.

Po uzdravení jsem se šla ještě na to místo podívat a vidím naproti nalevo kostel Panny Marie

a napravo Katedrálu Sv. Ducha. Zatajil se mi dech. Tady mi tenkrát „Někdo“ pomohl. Ihned jsem šla poděkovat alespoň ke vchodu obou kostelů. V době totalitního režimu jsem byla vzdálena Bohu, ale právě jsem se „chystala“ k obrácení. Tato situace mě popohnala.

Když se zamyslím ve svém zralém věku, tak čím dál víc poznávám, že Panna Maria mě neopustila, ani když jsem si to zasloužila.

Teď nastal čas, abych ve zbytku svého života napravila alespoň něco, co jsem v minulém totalitním režimu promeškala. Začala jsem plnit úkony podle příkladu sv. Maxmiliána Kolbeho. Navštěvuji nemocné, často opuštěné. Je pro mne radostí, když mohu vtisknout do ruky nemocných zázračnou medailku a napsanou střelnou modlitbu: „Maria, bez hříchu počatá,“ a vyprávět jim o vzniku a síle této medailky.

Moje drahá Matičko, děkuji Ti, že jsi mě doposud mnohého uchránila, a prosím vyslyš naše prosby, o které Tebe denně s manželem prosíme.

vděčná Milena

Neposkvrněná Panno Maria,

děkuji Ti touto cestou za stálou pomoc a ochranu a za vyslyšení mé prosby. Mnohokrát jsi mi v životě pomohla, bylas mi oporou v bolesti a těžkostech všedního dne, přimlouvala ses za mne i ve chvílích nejtěžších.

18. leden 1998 byl pro naši rodinu smutným dnem, dnem zkoušky naší víry v Boží lásku a milosrdenství. Náš 31 letý vnuk upadl do bezvědomí a zmítal se v křečích. Po rychlé lékařské pomoci a hospitalizaci v nemocnici se nám vrátil domů. Totéž se opakovalo v krátké době ještě dvakrát. Nesměli jsme ho nechat ani chvíli o samotě, stále musel být pod dohledem.

Tehdy jsem se obrátila k Tobě, naše Matko, s důvěrou, že mou prosbu o uzdravení vnuka vyslyšíš. Mé modlitby byly naplněny nadějí v Tvou pomoc - vždyť Tě nadarmo nenazýváme Uzdravením nemocných. O Tobě nebylo slyšáno, že bys koho opustila, když se k Tobě obrací. Také má prosba byla vyslyšena. Vnuk je zdravý, bez problémů.

Děkuji Ti, naše milá Matko, za vyslyšení mé prosby a za všechna dobrodiní, kterých se mi na

Tvou přimluvu dostalo. Nikdy na Tvou dobrotu a lásku nezapomenu.

Ave, Maria!

Marie, čtenářka z Moravy

Maria nádherná paní
záříš sluncem a zlatem.

Tvůj plášť modrá a bílá
spolu splývá.

Tvoje oči na nás hledí
matko všech nás dětí
v našem strádání a stonání
něžná tvář nás léčí.

Pozemská hvězdo naděje naše

Ruce k tobě spínáme
v úzkostech Tě vzýváme.

S láskou květy Tě zdobíme
tisíckrát za přimluvu
u Otce děkujeme.

svou vděčnost posílá Panně Marii a o ochranu pro celou rodinu prosí Marie Konfrštová

Slíbila jsem veřejně poděkovat s velkou vděčností naší Nebeské Mamince a Jejímu Synovi za všechna dobrodiní, požehnání, milosti a vyslyšení mých lidských přání a proseb, které jsem prožívala celý rok, když můj pracovitý manžel, přistoupil na slib, že půjčí větší obnos peněz na koupi penzionu s nočním provozem, svému příteli.

Bylo mi úzko z toho, že bychom se podíleli na této akci. Denně jsem klečela před sochou Panny Marie, Mystická Růže a prosila o Její pomoc, aby tento plán nevyšel. Vyslyš mne, prosím, Maminko moje! Obracela jsem se na komunity klášterů, posílala dopisy křesťanským přátelům, aby mi pomohli s modlitbami a prosila kněze o mše svaté na tento úmysl. Po velikonočních svátcích, v neděli Božího milosrdenství, řekl můj manžel příteli: „Ne!“ Stal se zázrak! Můj muž obstál v pokušení, nepodleh hlíchu, nezatáhl do nebezpečí naší rodiny.

S hlubokou pokorou, s obětmi, které zná jen všemohoucí Pán a Bůh, s láskou a radostí opět děkuji na kolenou za Tvůj dar a požehnání, za velkou pomoc, Maria, díky!

Jako babička prosím za vnoučata, za dar víry pro ně, sílu a Ducha Svatého za jejich rodiče, aby

nezanedbávali křesťanskou výchovu svých dětí, za kterou nesou zodpovědnost.

Maria, tisícere díky.

Vás, vážení a milí čtenáři, prosím, spojme se společně za naše rodiny v každodenních modlitbách, které jsou stále ve velkém ohrožení, aby sílila láska a vztahy všech se uzdravily v dobro a porozumění.

čtenářka a rytířka Neposkvrněné

Chci veřejně poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii za vyslyšení a uzdravení mého manžela a ochranu celé rodiny.

Vděčná A. K., Chotěboř

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za uzdravení švagra z rakoviny.

Když švagrovi oznámili, že má rakovinu, všichni jsem se modlili k Panně Marii za uzdravení. Prosila jsem o pomoc i Otce Pia. Naše modlitby byly vyslyšeny. Podstoupil operaci a výsledky dalších vyšetření jsou negativní, i když ani lékaři nedávali velkou naději. Tato nemoc mu také pomohla najít cestu k Pánu Bohu (byl nevěřící). Je teprve na začátku. Chtěla bych poprosit Pannu Marii, aby

mu pomáhala, aby se mohl setkat s Pánem Ježíšem ve svátosti smíření a v Eucharistii.

Matko Boží, přijmi moje poděkování (opožděné) a ochraňuj celou naši rodinu.

Prosím ještě Pannu Marii a Otce Pia o pomoc při operacích, které ještě naši rodinu čekají.

Vděčná rytířka Neposkvrněné

Svou vděčnost také vyjadřují: Anežka Janůšková, Růžena Leixnerová, Josef Kubový, Hedvika Tománková, Jarmila Majerová, Marie Hnízdilová, Milada z Libosvár, Marie Urbanová, A. Horváthová, Anna Chocová, Ant. Guryča, Jiřina, Věra Nakládalová, p. Stojaspalová, Marie a Jaroslav Tichý, Marie Eva.

O modlitbu prosí: rodina Boboková, Helena Schwarczová, Anastázie Jarůšková, Anna Dostálová, Josef Průša, Marie Krejčová, Marie Tesařová, Marie Lišková, Milena Matějová, Josef Novák, Gertruda Grimmová, Alena Sgallová, Jiřina Kubalíková, Františka Holanová, Anna Bulavová, Růžena Rytířová, Marie Tomalová, rodina Bobčíkova, Ing. Kateřina Kolářová.

Mnohokrát Vám děkuji za Immaculatu. Objevila jsem tento časopis teprve asi před půl rokem a moc jsem si ho zamilovala. Je ryzí, bez zbytečně složitého filozofování, prostý - a přitom jsou v něm články velmi poučné. Mám velmi ráda různá svědectví o obrácení, o zásahu Panny Marie v lidském životě.

27. listopadu jsem se stala Rytířkou neposkvrněné Panny, za což jsem velmi vděčná. Začala jsem shánět starší čísla Immaculaty ale nikde, v žádném křesťanském knihkupectví, je neměli. Až jsem jednou zašla do pražského minoritské-

ho kostela a na stolečku leželo asi pět čísel. Měla jsem obrovskou radost. Postupně jsem takto nasbírala již přes 20 časopisů. Jsem skutečně nesmírně šťastná, když získám zase další čísla.

Ráda bych Vás poprosila, zda byste mohli otisknout v dopisech čtenářů tuto mou prosbu: „*Velmi prosím všechny bratry a sestry - milovníky Neposkvrněné Panny o modlitbu za mého otce, který je závislý na alkoholu a ničí sebe i celou rodinu. Prosím alespoň o krátký povzdech na tento úmysl, vždyť dobrý Bůh Vám to připiše na Vaše konto milosrdenství. Mnohokrát děkuje Helena.*“

Děkuji Vám, drazí bratři, ať Vás stále provází a chrání Pán Ježíš a Jeho i naše Maminka.

Helena, Praha

ZPRÁVY

● Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk přednesl projev v Katolické akademii východoněmeckých biskupství v Lipsku na téma „Život ve svobodě po sametové revoluci“. Český primas v něm varoval před přehnaným zdůrazňováním svobody jednotlivce, která potom může snadno vyústit do bezohledného egoismu v soukromém životě a do nacionalismu v životě kolektivním. Víra v Boha a Desatero Božích příkázání jsou tady jedinými regulátory. Důležité však je, aby věřící křesťané dávali dobrý příklad. „Když lidé žijí ve společenství s Bohem, zasahuje to nějakým způsobem i toho nevěřícího...“, řekl kardinál.

Tag des Herrn 4/2000

● Jak je známo z médií, prof. ThDr. Václav Wolf byl zvolen Akademickým senátem Teologické fakulty KU v Praze opět jejím děkanem. Tato volba (v pořadí již čtvrtá) ukázala, že málokterý současný vysokoškolský pedagog se může pochlubit takovou podporou svých kolegů a posluchačů jako právě prof. Wolf. Působil již na Teologické fakultě v Litoměřicích, odkud však musel odejít, protože nechtěl kolaborovat s komunistickým režimem. Úcta a respekt, který vzbuzuje, vyplývá nejen z toho, že v dogmatické teologii, kterou přednáší, říká jasně a bez komplikací, co je pravda a co blud, ale i z toho, že takto jednoznačně vystupuje i v jiných, rze neteologických otázkách.

-rkm-

● Známa a zasloužená německá instituce „Kirche in Not“ započala v září minulého roku realizaci evangelizačního projektu vydáním „*Malého katolického katechismu*“. Ten je určen především pro Střední a Jižní Ameriku. První vydání byla tištěna v jazycích: španělském, anglickém, francouzském, litevském, slovenském, portugalském a nizozemském. Celkový náklad má dosáhnout 34 milionů výtisků v 110 jazycích. Ktechismus je ilustrovaný švýcarskou umělkyní Bradi Barth. První část katechismu pojednává o apoštolském vyznání víry, druhá o svátostech.

RN 2/2000

● Bylo zakončeno putování sochy Panny Marie z Nazareta. Posledním jejím zastavením byla Svátá země. Dne 24. prosince 1999 příputovala do Betléma a posléze po krátkém zastavení v Jeruzalémě se vrátila do Nazareta. Zde bylo město i celá Svátá země zasvěcena Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Od března

roku 1998 putovní socha navštívila 35 zemí. Cílem putování byla příprava na Velké jubileum.

RN 2/2000

● Francouzští biskupové ostře protestovali proti probíhající kampani propagující antikoncepční prostředky na středních školách. Mezi studenty mají být zdarma rozdávány pilulky značky Norlevo, které znemožňují zahnídnutí už oplodněného vajíčka, čili jednoznačně abortivní, zabíjející čerstvý plod. Mluví Biskupské konference S. Lalanne k tomu řekl: „Podpora iluze, že nezodpovědné sexuální chování je možno snadno napravit pilulkami, je podváběním mládeže a činem směřujícím proti opravdové výchově.“

Gość Niedzielny 4/2000

● Ještě je na skladě kniha Jana Chlumského „Tajemství šťastného manželství“, novinka, která byla s úspěchem prodávána na kongresu o lidském životě v Olomouci r. 1998. Kniha má tři díly a pojednává nejen o přirozených, psychologických a biologických aspektech manželské lásky, ale také o duchovních, nadpřirozených základech manželství, které jsou nejdůležitější. Cenné je také pojednání o sociálně patologických jevech, narušujících partnerské, manželské a rodinné soužití, včetně upozornění na panující předsudky. Cena této trilogie je 180 Kč a je možno si ji objednat na adrese: Matice cyrilometodějská s.r.o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc.

-kb-

● 8. 4. 2000 proběhne v Brně - Kohutovicích v prostorech internátu Juventus, Stamicova 11, seminář pro ty, co se zabývají problematikou přirozeného plánování rodičovství, prací se snoubenci a výchovou k rodičovství pod názvem „Úcta k životu, zodpovědnost a antikoncepce“, který organizuje občanské sdružení CENAP. Přihlášky je nutné zaslat nejpozději do 25. 3. formou korespondenčního lístku na adresu: Poradna pro ženy a dívky, Trnitá 8, 602 00 Brno nebo telefonicky tel.: 05/ 4325 4891.

● Sestry karmelitánky organizují ve Štípě ve dnech 30. 6. - 4. 7. exercicie pro děvčata od 18 - 25 let. Zájemkyně se mohou přihlásit na adrese: Sestry karmelitánky, Mariánské nám. 56, 763 14 Zlín-Štípa, tel.: 067/ 7914262.

OBSAH

Stabat Mater Dolorosa	3
Ze života sv. Františka z Assisi.	4
Petr našich dnů - Maria v dějinách spásy	6
Potřeba odpuštění	8
Odkud se vzala svatá zpověď	10
Pět cest pokánia podľa sv. Jána Chryzostoma	11
Setkání	12
Dobry boj bojoval...	13
Velký rytíř	14
Znamení nejsvětější	15
Omluva za Jana Husa - moc nebo málo.	16
Důkazy k blahořečení Pia XII.	18
Pomořanská Marie Gorettiová	18
Více než pozemšťaně - Prozírává Boží péče.	19
Pomník obětem rentgenového a radiového záření	20
Symbol Velkého jubilea	21
Exercicie	22
On mne nenechal mluvit	23
Pravdivý sen	24
Náš domácí lékař se stal katolíkem	25
Na podporu rodiny	26
Poutní místo Cvilín u Krnova	28
Milé děti - Co si vzít na cestu?	29
Poděkování	30
Dopisy čtenářů	32
zpráva	33

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 2/2000, ročník IX.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratři minorité**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Bankovní spojení:** Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 10 Kč/1výtisk (+ 6,40 Kč poštovné). Předplatné na rok 2000: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: ofmconv@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska**mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

ANASTASIS

Tato ikona se nachází v kapli Společenství večerádlu v Medžugorje. Anastasis znamená řecky zmrtvýchvstání. Zlaté pozadí ikony znamená nepomíjející skutečnost. Ve středu ikony se nachází postava Krista Zmrtvýchvstalého. Modré kruhy a zelené pole znázorňuje Boží království. Skály na bocích symbolizují moc Ducha Svatého, jenž proniká celý svět. Na Ježíšově pravé straně jsou: král David, Šalomoun a prorok Eliáš, na levé straně stojí spravedliví, kteří jsou již v Božím království. Ježíš vysvobozuje z hrobů Adama a Evu, symbolizující celé hříšné lidstvo. Eva má levou ruku zakrytou, neboť tou rukou spáchala hřích, jehož daní je smrt. Ježíš však zvítězil nad smrtí a každého, kdo v Něho věří, osvobozuje od hříchu a smrti.

**Požehnané Velikonoční svátky,
živou vírou ve Zmrtvýchvstalého Krista
a vytrvalost na cestě za Ním
všem čtenářům přeje
redakce**

Zůstaň s námi!

Anežka Billová

**Když v zenitu je lidské štěstí,
když přátelé nám cestu k slávě klestí,
když blahobyt nám smysly na čas mámi,
ó Pane, zůstaň s námi!**

**Ať slávy lesk a vratké světlo štěstí
nás nesvede na kluzké, temné scesti,
ať štěstí své hledáme nad hvězdami,
ó Pane, zůstaň s námi!**

**Když stmívá se, neb bouře když se blíží,
když těžký kříž nám bedra hněte, tíží,
když slunce štěstí mizí za horami,
ó Pane, zůstaň s námi!**

**Když obejmě nás chladné rámě smrti
a silou svou nám časný život zdrtí,
Tvůj, Pane, hlas kež zazní noci temnou:
„Mé dítky, pojd'te se mnou!“**